

Літаратурная Беларусь

Выпуск №7 (131)
(ліпень)

КУЛЬТУРНА-АСВЕТНІЦКІ ПРАЕКТ

Грамадскага аб'яднання «Саюз беларускіх пісьменнікаў» і «Новага Часу»

lit-bel.org

novychas.by

Змест

НАВІНЫ: асноўныя падзеі грамадска-літаратурнага жыцця Беларусі... с. 2

СПАДЧЫНА: Ці пазычаў Ян Баршчэўскі сюжэты ў езуітаў? Артыкул Алеся МІКУСА «Рэлікты рэлігіі і міфалогіі»... с. 3

ПРОЗА: апавяданне Міхася ЗІЗЮКА «Паэт»... с. 4

ПАЭЗІЯ: новыя вершы Васіля ЗУЁНКА... с. 5

ФРАГМЕНТЫ: пачатак рамана Людмілы РУБЛЕЎСКАЙ «Пантофля Мнемазіны»... с. 6-7

ПАЭЗІЯ: новая нізка вершаў Васіля ДЭБІША «Зоны»... с. 8

ДРУК: агляд чарговага нумара незалежнага літаратурна-мастацкага часопіса «ДЗЕЯСЛОЎ»... с. 9

ЧЫТАЛЬНЯ: апавед «Бывай, Агурковы Кароль» Хрысціна Нёстлінгера ў перакладзе Арцёма АРАШОНКА... с. 10-12

«Паўстань, народ! Прачніся, беларусе!»

Юбілейны год Янкі Купалы

Слова «прарок» тлумачыцца як прапаведнік волі Бога, пасланы Богам, прадказальнік будучыні, вяшчун. Абраннікаў на гэтую ролю ў жыцці мінулым, цяперашнім і будучым няшмат.

Кожнаму народу даюцца свае прарокі, хоць іхняя дзейнасць мае агульна-людскае гучанне. І тыя, абраныя, ведалі аб сваім пакліканні, аб сваім прызначэнні на зямлі. У іх пераліку — і геніяльны беларускі паэт Янка Купала.

Па ўсведамленні значнасці і ролі ў духоўным станаўленні нацыі, выхаванні беларускай самасвядомасці Янку Купалу можна лічыць наступнікам Францыска Скарыны, які ў перакладзеных і выдадзеных ім кнігах Святога Пісання на знак уласнай годнасці і гонару змясціў свой партрэт.

Але для таго, каб адпаведнае ўсведамленне выспелася, патрэбны час. Той час, калі падсвядомае пакуль адчуванне-прадчуванне не акрэсліцца канчаткова і ўвасобіцца ў высокія паэтычныя радкі. Напачатку мы бачым якраз прадчуванне:

*Кожны край мае тых, што апяваюць,
Чым ёсць для народа ўпадак і хвала,
А беларусы ж нікога не маюць,
Няхай жа хоць будзе Янка Купала...*
(«Я не паэта», 1905–1907)

Спраўды, беларусы займелі Янку Купалу, якога чакалі цягам стагоддзяў, калі перажывалі нацыянальны ўціск то з захаду, то з усходу, калі ўжо зусім амаль маглі забыцца на сваю слаўную мінуўшчыну, на «залатое» XVI стагоддзе старабеларускай дзяржавы, пік уздыму нацыянальнага духу.

Цягам наступных гадоў у вершах паэта ўсё больш выразна акрэсліваецца голас прарока, бо прарочтвы, заклікі, прадбачанні гучаць на адпаведным узроўні:

*І беларус можа змясціцца
Ў сям'і нялічанай славян!...
Не пагасіць вам праўды яснай:
Жыў беларус і будзе жыць!..*
(«Ворагам беларушчыны», 1907)

*І ад краю да краю ўсё далей і далей
Моц мая разальцеца нязможанай хваляй,
Песняры аба мне будуць песні складаць,
Народ будзе іх пець і мяне праслаўляць...*
(«Маладая Беларусь», 1909)

Але надыходзіць час гаварыць аб прароках наўпрост, бо той перыяд для беларускай нацыі — якраз этап станаўлення, і калі ён будзе ўпушчаны, то гэта можа стаць незваротнасцю.

Помнік паэту скульптара Анатоля Анкейчыка

*Калі прыгнецы няпраўдай
Які знябудзеца народ, —
Тады з'яўляюцца прарокі
І ўсенародны клічуць сход...*
(«Калі пачнуць...», 1912)

Здаецца, усё проста. Але Янка Купала цудоўна ведаў тое, што Ісус сказаў сваім спакушалнікам: «Не бывае прарока без пашаны, хіба толькі на бацькаўшчыне сваёй, і ў доме сваім». Ты ідзеш да сваіх родных людзей, супляменнікаў са сваім паднебным словам — а ці патрэбны ты ім? Ці патрэбны прарок, «пасол святла», які задае балючыя пытанні і заклікае:

*Дзе вашы песні жыватворны?
Дзе ў вас прарокі й дудары,
Што над пагібельнасцю чорнай
Віталі б полымем зары?...
Пара у рукі браць паходні,
Ўставаць, ісці, ноч асвятляць!
Бо што не возьмеце сягоння,
Таго і заўтра вам не ўзяць...*

На што людзі адказваюць прагматычна-адстаронена:

*— Па колькі нам дасі чырвонцаў,
Калі мы пойдзем за табой?*
(«Прарок», 1912)

Але магчымае неразуменне народа, калі «няма прарока ў сваёй Айчыне», ужо не спыніць творцу — ён будзе без прыпынку ісці далей і несці сваё слова. Бо гэта яго пакліканне, яго місія, дзеля якой яму дадзены дар і дзеля чаго ён пасланы на зямлю. Апафеозам разумення Янкам Купалам свайго прарочага прызначэння стаў поўны драматычнага

напружання эпічны філасофска-хрысціянскі санет «Сярод магіл». У савецкія часы верш не друкавалі, яго быццам і не было ў творчай спадчыне Янкі Купалы. Між тым, гэта, на мой погляд, адзін з шэдэўраў паэта.

*Сярод магіл, на плечы ўзняўшы крыж свой,
Як пасланец з магіл ад спячых там
прарокаў,
І ў даль сягну, дзе толькі можа
сягнуць вока,
І скрозь туды, дзе вольнай думкаю дастану.
І кліч пушчу скрозь ад кургану да кургану,
Як віхраў лёт на ўсёй бязмежнасці
шырокай,*

*Кліч-заклінанне векавечнага зароку,
Што ў гусях толькі дрэмле,
ў песню ўчараваны.
Прадсмертнаю кляцьбой канаючага раба,
Малітвай грэшніка, зарэзаўшага матку,
Зварнуся к сонцу, сонцу без канца
й пачатку.
Хай спаліць мне душу, як ствол
разбіты граба.
Хай вочы высмаліць, як кветку
ў ліллі слабай,
Але і крыж мой спапяліць хай папарадку!*
(«Сярод магіл», 1915)

Янка Купала ў гэтых радках адначасна ўсведамляе, што нясе свой крыж прарока, што ён пераемнік лепшых людзей Айчыны праз усю яе гісторыю, якія таксама аддавалі свой творчы імпульт і духоўныя сілы на служэнне Бацькаўшчыне. І ніхто ў яго гэтага паклікання не адбярэ, хіба што знікне, спапяляючы крыж. Уласна, вобраз крыжа ўжо і не з прарокамі кліча рэфлексіі, а са Збаўцам.

Якая моцная і нечаканая вобразнасць у вершы, асабліва ў апошніх трохрадкоўях!

Прарочых слоў, заклікаў, прадвясцяў шмат у паэзіі Янкі Купалы. І сёння мы можам сказаць, што сваю ролю як прарок нацыянальнага Адраджэння паэт Янка Купала спраўдзіў напоўніцу. Ён клікаў да Беларусі — і людзі прыйшлі да яе.

*Паўстань, народ! Прачніся, беларусе!
Зірні на бацькаўшчыну, на сябе!
Зірні, як вораг хату і зямлю раструсіў,
Як твой навала злыдняў скарб грабе!..
Сваю магутнасць пакажы ты свету, —
Свой край, сябе ў пашане мець прымуць.
Паўстань, народ!..
З крыві і слёз кліч гэты...
Цябе чакае маці-Беларусь!
(«Свайму народу», 1918)*

Паэт тэму прарока фармальна згортвае ў вершы «Паўстань». Тут таксама заклікі — паўстаць прароку, песняру, ваяку, уладару. Калі ўсё спраўдзіцца цалкам (а гэта азначае нішто іншае, як увасобленую дзяржаўнасць Беларусі), тады паэт нёс свой крыж не дарма.

*Паўстань, з народу нашага прарок,
Праяваў бураломных варажбіт.
І мудрым словам скінь з народу ўрок,
Якім быў век праз ворагаў савіт!
Збяры ў адну ўсю Беларусь сям'ю,
Вазьмі з яе прысягу і зарок,
Што не прадасць сябе, сваю зямлю...
Зняць пумы Бацькаўшчыне ўстань,
прарок!
(«Паўстань», 1919)*

Але годзе заклікаў. Усё, напісанае Янкам Купалам да таго часу, якраз і сведчыла, што ў беларусаў з'явіўся свой прарок, свой пясняр, нават духоўны ўладар. Адно што не ваяр у наўпроставым сэнсе слова як рэальны абаронца Айчыны. Прароча ведаў гэта і сам паэт. Свой уклад у духоўнае адраджэнне нацыі Янка Купала вызначыў так:

*Так іншай не знаўшы навукі і школы,
Ў пацёмках шукаў і знайшоў Божы дар;
Цяпер маймі скарбамі — думы-саколы,
Цяпер беларускай я песні ўладар.
(«Мая навука», 1919)*

...На жаль, шмат чаго, аб чым прароча гаварыў вялікі беларускі пясняр, застаецца актуальным і ў нашым часе. Працэс нацыятворства і беларускага дзяржавабудаўніцтва працягваецца. Але нам сёння значна прасцей выконваць гэтую ўрачыстую і цяжкую справу, бо мы маем сваіх прарокаў, пясняроў, ваяроў і ўладароў...

Уладзімір Мароз

Спадчына братаў Гарэцкіх

У Дзяржаўным музеі гісторыі беларускай літаратуры адбылася штогадовая Міжнародная навукова-практычная канферэнцыя — XXV Гарэцкія чытанні «Максім і Гаўрыла Гарэцкія. Жыццё і творчасць».

Сёлетняя канферэнцыя была прысвечана літаратурна-мастацкай і навуковай дзейнасці братаў Гарэцкіх. Вучоныя, літаратурныя крытыкі, пісьменнікі і журналісты дапамагаюць адкрываць новыя старонкі дзейнасці братаў Гарэцкіх.

Ва ўступным слове да ўдзельнікаў і гасцей мерапрыемства дырэктар Дзяржаўнага музея гісторыі беларускай літаратуры Дзмітрый Яцкевіч падзякаваў арганізатарам за руплівасць. Неабходна і далей працаваць па папулярызацыі спадчыны братаў Гарэцкіх.

Акадэмік НАН Беларусі Радзів Гаўрылавіч Гарэцкі прайнфармаваў грамадскасць пра важныя падзеі і публікацыі ў друку, якія адбыліся цягам прамінулага года. Выйшаў з друку зборнік матэрыялаў XXIV Гарэцкіх чытанняў, Алена Ярмоленка абараніла дысертацыю ў Гомельскім універсітэце імя Францыска Скарыны, з'явіўся шэраг артыкулаў на старонках «Звязды», «Народнай волі» і «Нашага слова».

Маштабную працу мінулага года прааналізаваў слынным знаўца спадчыны братаў Гарэцкіх

кіх член-карэспандэнт НАН, доктар філалагічных навук Міхась Мушынінскі. Ён засяродзіў увагу на неабходнасці стварэння гісторыі ўплывоў дынастыі, у прыватнасці, дынастыі Гарэцкіх. Радавод сям'і Гарэцкіх ахоплівае 79 асоб. Заслугоўваюць увагі даследчыкаў Еўфрасіня Гарэцкая, маці пісьменніка і акадэміка, Леаніла Чарняўская — жонка Максіма Іванавіча, Ларыса Восіпаўна, жонка Гаўрылы Іванавіча і іншыя. У гэтых асобах выяўляецца непаўторнасць і адметнасць душы народа.

Браты Гарэцкія аказалі значны ўплыў на навуковае, літаратурнае і культурнае жыццё Беларусі, на педагогіку і сцэнічнае жыццё. П'еса «Дзве душы» паспяхова ідзе на сцэне ў Нацыянальным акадэмічным тэатры імя Янкі Купалы ў Мінску.

Са змястоўнымі паведамленнямі ў пленарным паседжанні выступілі доктар філалагічных навук Тамара Тарасова і кандыдат філалагічных навук Сяргей Запрудскі з Мінска.

Эла Дзвінская, фота аўтара

Нашы падарункі Фінляндзі

Сёлета Фінляндзі адзначае 100-гадовы юбілей сваёй дзяржаўнай незалежнасці.

Да гэтай слаўнай даты Беларусь, якая святкуе 500-годдзе свайго кнігадруку, падрыхтавала краіне Суомі некалькі кніжных падарункаў.

Несумненна, самыя важкія з іх — леташні выхад апрацаванага яшчэ ў 1835 годзе Эліасам Лёнратам карэла-фінскага эпаса «Калевала». На сённяшні дзень гэта самы буйны, на 23 000 радкоў, паэтычны тэкст на беларускай мове, а з'явіўся ён дзякуючы шматгадовым тытанічным высылкам Якуба Лапаткі.

Дзякуючы найперш гэтаму перакладчыку ў выдавецтве Уладзіміра Сіўчыкава сёлета пабачыла свет і кніга «100 сацыяльных інавацый з Фінляндзі» (аўтар-укладальнік — грамадскі дзеяч, лекар, нядаўні дэпутат фінскага парламенту Ілка Тайпале). Тамсама выйшла і ўжо была прэзентавана публіцы напісаная «нашым чалавекам у Хельсінках» Якубам Лапаткам «Кароткая граматыка фінскай мовы» з выдавецкай серыі «Беларускія ЕўраГраматыкі».

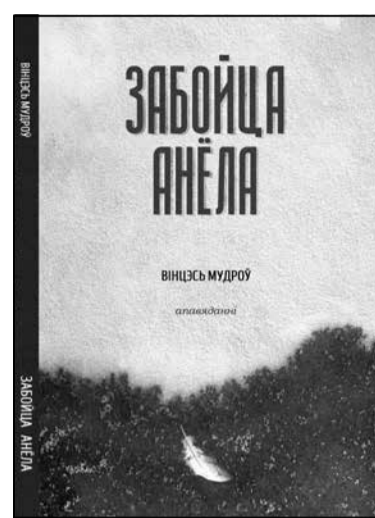

На інфармацыйна-адукацыйнай пляцоўцы «Цэнтр шведскіх даследаванняў» ў канферэнц-залі сталічнага гатэля «DoubleTree by Hilton» аматары гісторыі змаглі азнаёміцца і з кнігаю Хенрыка Мейнандэра «Гісторыя Фінляндзі. Лініі, структуры, пераломныя моманты», якую пераклала са шведскай мовы Вольга Рызмакова, аматары паэзіі — з «Выбранымі вершамі» культавай фінскай паэткі Катры Вала, узноўленымі па-беларуску зноў жа Якубам Лапаткам, а маладыя бацькі маглі прыгледзець сваім дзецям кніжку Ціма Парвела «Эла і сябры» ва ўзнаўленні Алены Казловай.

Раіна Шастак

Зямля пад чорнымі крыламі

Можна было б напісаць, што гэты аўтар знаходзіцца наводдаль ад асноўных тэндэнцый беларускай прозы, калі б не знаходзіліся там жа і ўсе астатнія аўтары: бо даўно разышліся сцэжкі-дарожкі ўтапаных кірункаў, ды і аднасць былых таварыстваў з іх маніфэстамі і няўлоўным прысмакам «агульнага» выглядае дастаткова сумнеўнай. Цяпер кожны сам па сабе — камусьці гэта прыемна, у кагосьці выклікае раздражненне.

з «Бібліятэкі Свабоды» — адмысловы этналінгвістычны слоўнік, які й праз дваццаць гадоў стане добрай дапамогай пачаткоўцам у галіне савецкай этнаграфіі. У «Альбоме» былі змяшаныя бязлітасная іронія і цёплая настальгічная ўсмешка, якая ўзнікае кожнага разу, як раптам зануршыся ў час дзяцінства й юнацтва.

Супаставіць жа «Альбом сямейны» з новай названай кнігай — немагчыма. «Забойца анёла» максімальна аддалены ад слоўнікавай яснасці; гэта збор успамінаў і візіяў «цёмнага лорда», з загадкавымі персанажамі, неартыкуляванымі знакамі бяды, містычным дэтэрмінізмам, інстынктыўнымі парываннямі сюжэтаў пры ўладзе панюнай навелістычнай кампазіцыі.

Згаданая містыка ў кнізе В. Мудрова («Кава апоўначы», «Карты не хлусяць», «Светлай ноччу», «Ведзьма» і інш.) спалучаная з вольгарным, нізавым, гэта нібы ўказанне на тое, што толькі ў маргіналізаваным, рэдукаваным свеце магчымыя трансфармацыі свядомасці: га-

Не ведаю, мне дык такая свабода, нягледзячы на ейную нацыянальную змрочнасць, даспадобы. Калі не трэба фінішаваць першым, можна плысці так, як хочацца табе, а не трэнэру. Гэткі заплыў адзіночак у бяскрайнім акіяне мовы, уласна кажучы, і ёсць літаратурны працэс.

У новай кнізе Вінцэса Мудрова «Забойца анёла» (бібліятэка Саюза беларускіх пісьменнікаў) мне пабачыўся свядомы супраціў канкрэтным з'явам, з якімі асацыюецца ягонае, аўтарава, імя. Тут ствараецца ўмоўны свет, без маркераў часу і месца, што для Мудрова — вядомага сваім полацкім мінулым — у нейкім сэнсе становіцца магчымасцю адкаснення ад «полацкага тэксту»...

Вінцэс Мудроў быў адным з найцікавейшых археолагаў савецкага абсурду. Пэўным апафеозам штудыяў у гэтым кірунку стаў «Альбом сямейны»

люцынацыі, прымхавыя фобіі. «Містык» быццам зачыкае сябе ў пэўны лад мыслення, і гэта можа адбыцца пад уздзеяннем вонкавых чыннікаў. Можна раскатурахаць сваю эмацыйнасць алкаголем, пажадай, імпульсіўнасцю, няспраўджаным чаканнем. Герой на пачатку апавядання паказваецца, умоўна кажучы, нармальным, але ў ходзе тэксту зазнае метамарфозы. Гэта мог бы быць класічны і нават традыцыйны псіхалагізм у прозе, калі б аўтар «Забойцы анёла» не ішоў крыху далей: псіхалагічны зрыў ён ператварае ў вар'яцтва, і героя абступае навакольным свет ды з'ядае яго.

Іронія і настальгічная ўсмешка ператвараюцца ў татальны чорны абсурд, з перверсіямі й расчлянёнкай. Калі і ўсплывае савецкая рэчаіснасць, нейкія ўмоўныя 70-я ў нейкім дастаткова ўмоўным топасе-акварыюме, то і яны, нібыта сто разоў ужываная старая рэч, з мілай штукенцыі робяцца звыродлівым і абрыдлым Ding an sich (рэччу ў сабе), чаго не можаш пазбавіцца, бо прыліпла смалой, і цягаеш яго паўсюль, і выклікае яго толькі нянавісць.

У гэтым чорным гумары абсурдысцкай кнігі Вінцэса Мудрова бачыцца і адлюстраванне стомленасці грамадства ад савецкай тэмы, зашмалцаванай палцамі ідэолагаў богведама колькіх пакаленняў. Замкнёнае кола агляду, утыканае квадратна-гнездавым метадам у галовы, са сталінізму-ленінізму-гальштучкамі, урэшце перастае выклікаць акую-кольвечы настальгію.

Гэта ўжо не смешна. Гэта проста балюча.

Ціхан Чарнякевіч, svaboda.org

Memoria. Памёр Ігар Жук

30 чэрвеня на 61 годзе жыцця адышоў у іншы свет вядомы беларускі літаратуразнавец, літаратурны крытык і гісторык літаратуры, прафесар Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Янкі Купалы, сябар Саюза беларускіх пісьменнікаў Ігар Жук.

Ігар Васільевіч Жук нарадзіўся ў 1957 годзе ў вёсцы Зані на Мядзельшчыне. Скончыў філфак БДУ і аспірантуру пры ім. Займаўся тэорыяй празаічнага рытму, абараніў кандыдацкую і доктарскую дысертацыі па літаратуры, выкладаў на філалагічным факультэце Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Янкі Купалы, у апошні час працаваў прафесарам кафедры беларускай філагіі.

Дзякуючы Ігару Жуку ўпершыню ў гісторыі літаратуразнаўства быў апісаны механізм атрымання з дапамогай камп'ютарнай апрацоўкі тэксту метрычных аўтарскіх эталонаў і разгледжана сістэма іх дынамічнага ўзаемадзеяння (манаграфія «Празаічны тэкст: дынаміка рытмавага існаван-

ня»). «Рытмічны інстынкт», адлюстраваны ў іх, адкрыў дадатковыя магчымасці для аналізу асаблівасцяў мастацкага стылю майстроў беларускай прозы: Янкі Брыля, Васіля Быкава, Максіма Гарэцкага, Івана Мележа, Кузьмы Чорнага. Ігар Жук — аўтар кнігі літаратуразнаўчых эцюдаў «Сустрэчны рух».

Зусім нядаўна, 13 чэрвеня, Сакратарыят Саюза беларускіх пісьменнікаў віншаваў Ігара Васільевіча з 60-годдзем, а некалькі дзён таму старшыня Гродзенскай абласной філіі СБП

Валянцін Дубатоўка ўручыў Ігару Жуку памятны віншавальны адрас...

— Літаратар, пісьменнік нацыянальнага маштабу, — адзначыў на жалобнай паніхідзе Валянцін Дубатоўка. — Такія людзі заўсёды пакідаюць пасля сябе след і працы, якія мы будзем вывучаць яшчэ доўгія-доўгія гады. І менавіта вось такія людзі, як Ігар Васільевіч, паміраюць ад сэрца. Бо ён заўсёды перажываў, усё глыбока браў да душы. Калі ўступалі ў наш Саюз маладыя пісьменнікі, ён пра кожнага ўсё ведаў, што яны пісалі і па 10, і па 20 гадоў. Усё гэта праходзіла праз сэрца, праз душу...

Паніхіда за супакой прайшла ў Свята-Пакроўскім праваслаўным саборы Горадні, а пахаваны Ігар Жук быў у вёсцы Гожа Гарадзенскага раёна.

Сакратарыят Саюза беларускіх пісьменнікаў шчыра смуткуе з нагоды сыходу вядомага беларускага крытыка і літаратуразнаўцы і выказвае спачуванні родным і блізкім спачылага.

Прэс-служба СБП

«Рэлікты рэлігіі і міфалогіі» (Ці пазычаў Ян Баршчэўскі сюжэты ў езуітаў?)

Ці мог Ян Баршчэўскі пераняць сюжэт для сваёй аповесці пра ката Варгіна з езуіцкіх крыніцаў? Справаздача рыжскага езуіцкага экзарцыста гэтага не выключае...

Партаючы выдадзеную летась у Вільні дакументальную кнігу «Рэлікты рэлігіі і міфалогіі балтаў», наткнуўся на вытрымку з лацінамоўнай езуіцкай справаздачы 1607 года. У ёй езуіцкі святар «П. Фелікс (Людзік)» (P. Felix [Luedigk]) з Рыгі апісвае, як ён ездзіў да аднаго шляхціча, якому трызначліся мроі. Гэтая справаздача ўзятая з «Аналаў» Рыжскай езуіцкай калегіі, што былі перадрукаваныя ў Рызе ў 1941 годзе ў выданні «Крыніцы па гісторыі Латвіі ў архівах Ордэна езуітаў».

Аповед рыжскага езуіта прыцягнуў увагу тым, што ён перагукаецца з адной з аповесцяў Яна Баршчэўскага, змешчанай у яго кнізе «Шляхціц Завальня, або Беларусь у фантастычных апавяданнях», якая ўпершыню была выдадзеная па-польску ў Пецярбургу ў 1846 годзе. Вось ён:

«Адзін шляхціч аднойчы ў сябе ў маёнтку гуляў уздоўж ракі, яму паказалася нейкая птушка, якая ўсё ніяк ад яго не адставала, радавала яго салодкімі песенькамі і спрабавала адвабіць як мага далей ад дома. Ідучы за ёй, ён дужа забавіўся. Урэшце пачуў галасы: «Пакайся, пакайся». Напалоханы, ён вярнуўся дамоў, але вось тая ж птушка праз акно ўлятае ў пакой і, сеўшы пасяродзіне яго, то спявае, то голасам кажа: «Пакайся». Урэшце знікла.

Потым паказалася жанчына ці, хутчэй, у асобе замужняй жанчыны яе ўласны прывід. Яна не давала яму ніякага перадыху. Склікаў сямейнікаў, а таксама тую жанчыну з мужам. Яе абвінавачвае і палюбае, каб яна прызналася, што начаравала ці зрабіла чагосьці падобнага. Яна адмаўляецца. Тады ён, моцна спалохаўшыся, загадвае яе мужу хутка чацверыкам коней ехаць па ксяндза, які, як ён думаў, знаходзіцца ў нашым маёнтку. Калі там знайшоў, прылятае ў Рыгу з просьбай ад таго пана, каб як мага хутчэй прыехаў ксёндз.

Тым часам яму паказваюцца ўсякія прывіды і ўвесь пакой запаўняюць мядзведзі, ваўкі, рапухі, змеі, скарпіёны і іншыя падобныя істоты, якія поўзаюць па лавах, па сценах, па ложку. Бярэ псалмоўнік, сам з сямейнікамі спявае розныя псалмы, кажучы літаніі — нічога не дапамагае. Тады звяры лезуць яму ў горла, вушы, рот і розныя часткі цела. Бароніцца знакам крыжа, а тыя пагражаюць, што яго задушаць, калі ён не спыніцца жагнацца і спяваць літаніяў і псалмаў. Ён мужна трымаецца дзень і ўсю ноч; у такім ціску, ходзячы паўсюль, спацеў, нібы ў лазні. Спачуваюць слугі, плачуць сямейнікі.

І вось прылятаюць тры птушачкі і называюцца імёнамі трох жанчын, абяцаюць спакой і вызваленне, калі ён дасць адплату. Нябога абяцае. Яму паказваюць месца. Той кладзе грошы. Але яны патрабавалі яшчэ і яшчэ, нават дайшлі да вугорскіх залатовак. Урэшце ён адыходзіць ад таго месца, а калі зноў вяртаецца, дык грошай не знаходзіць. Зноў паказваюцца ўсякія

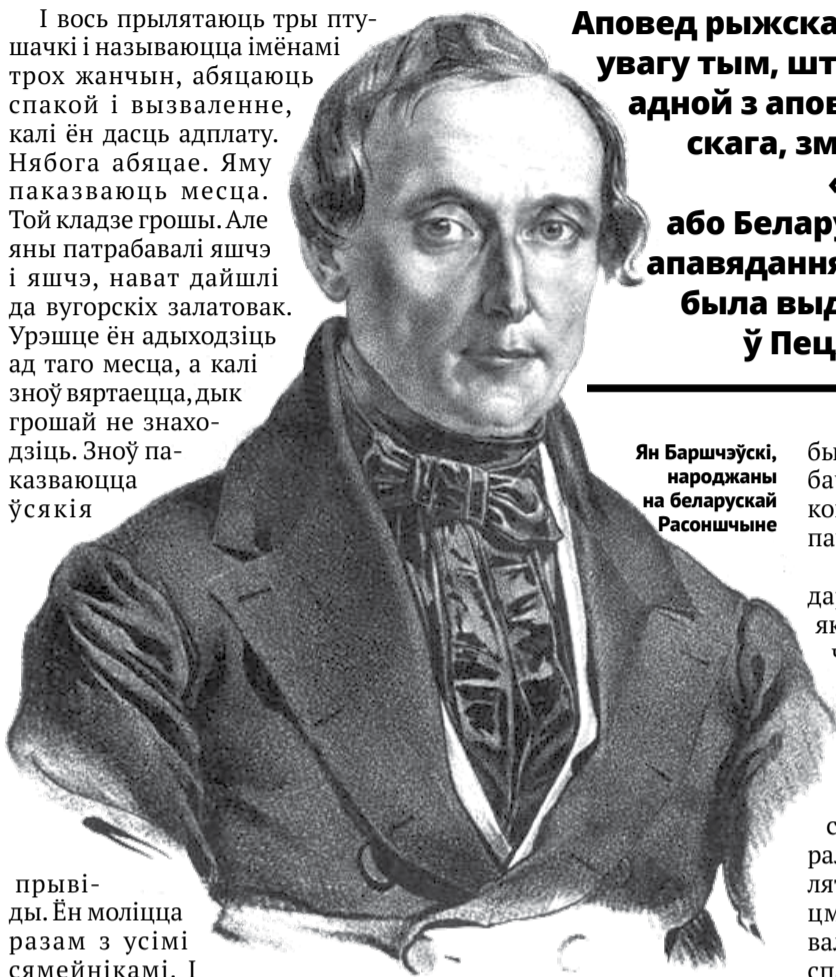
прывіды. Ён моліцца разам з усімі сямейнікамі. І зноў тыя ж птушачкі просяць грошай. Ён кладзе.

Гэтае змаганне з усімі прывідамі і птушкамі працягваецца 5 ці 6 дзён. Апроч таго, у паветры чуе тры галасы: «Пакайся, пакайся, дай водкуп, просім вызваліць душы трох жанчын», імёны якіх называюцца. Урэшце яму паказалася душа аднаго знаёмага яму шляхціча, якога неслі яшчэ тры, — душа пастаянна ў паветры гукала: «Водкупу, ахвяраў!» І так ён не меў спакою ні ўдзень, ні ўночы, нават калі быў у спальным пакоі. Пастаянна чуў крыкі ў паветры, часта на ложку яму паказваўся нібыта мядзведзь і бесперапынна — жанчына.

Урэшце я прыехаў. Ён усё раскажаў. І зноў, пры маім удзеле, усё як у іншых выпадках паказвалася, і нарэшце тое, што ён сам думаў, яны яшчэ паўтаралі і на гэта адказвалі. Я распытаў пра яго жыццё. Ён раскажаў. Пасля экзарцызму прыйшлі да споведзі за ўсё жыццё. Ён пакутаваў праз усе тыя ўявы, якія пастаянна патрабавалі адплату і ахвяраў. Я яму сказаў, што ён дрэнна зрабіў, даючы грошай. Прывіды кажучы, што ўсё вернуць — і ўжо склалі ў скрыню. Прынеслі скрыню, і высветлілася мана.<...>

Ён пачуўся крыху лепш, і таму, што шмат дзён не еў і не піў, мы селі за стол. Еў, але і тады яго не пакінулі ў спакоі, бо ўсякія звяры поўзалі па лаўках і сценах, а тыя прывіды луналі ў паветры і пагражалі, што здзяруць мне скуру з галавы. Пайшлі спаць; я спаў з ім у адным пакоі. <...> Але ранкам зноў пачалі адчуваць пакуты з галавой. Я заклікаў яго другі раз спавядацца. Прывіды пагражаюць, што калі ён гэта зробіць, скруцяць шыю, а калі наважыцца прыняць святую Еўхарыстыю, дык задушаць. Ён схадзіў да споведзі і прыняў Камунію.

Аповед рыжскага езуіта прыцягнуў увагу тым, што ён перагукаецца з адной з аповесцяў Яна Баршчэўскага, змешчанай у яго кнізе «Шляхціц Завальня, або Беларусь у фантастычных апавяданнях», якая ўпершыню была выдадзеная па-польску ў Пецярбургу ў 1846 годзе

Ян Баршчэўскі, народжаны на беларускай Расоншчыне

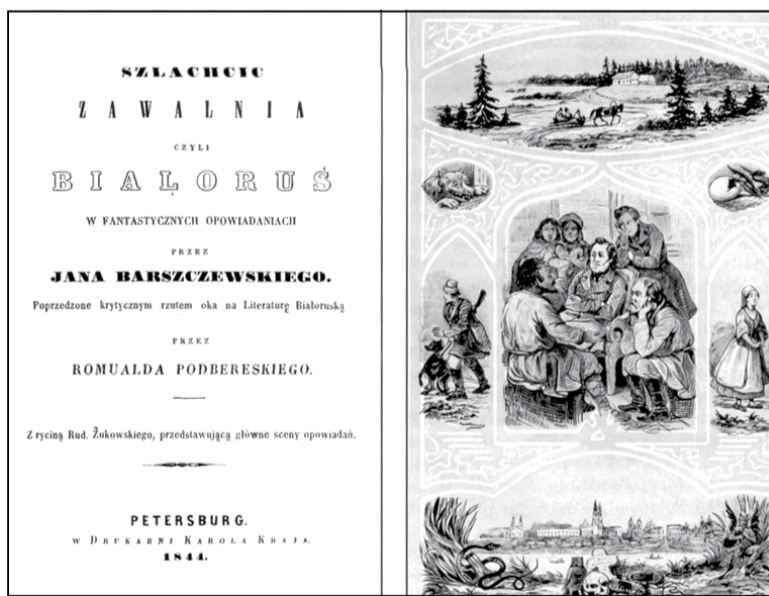
была як непрытомная. Тамаш, бачачы іх пакуты, матнуў рукой, і ўмомант матылі і ўсякія пачвары зніклі.

«Тамаш наблізіўся да гаспадара і, калі той пазіраў на яго як непрытомны, пачаў казаць чарадзейскае слова, і тады яшчэ страшнейшыя з'явы далі сябе бачыць, з усіх адтулінаў галавы пана судзі выляталі пухіры, падобныя да мыльных бурбалак, і, пад столлю лопаючыся, ператвараліся ў жудасныя страшыдлы, ляталі крылатыя вужы, агністыя цмокі, і якіясь пачвары снавалі над галавамі, падобныя да спаранелых шкілетаў, з іх на падлогу падалі косці і трупныя галовы, усе там прысутныя ад немарасцевага страху самі былі падобныя да трупаў, якія паўстаюць з трунаў. Нарэшце Тамаш матнуў рукой, усе тыя вужы, цмокі і касцятрупы зніклі, і ён сам выйшаў за дзверы, пакінуўшы гаспадара і гасцей нямымі ад пераляку».

Як можна бачыць, выклад, стыль і праявы дужа падобныя.

Адчуў сябе лепш. Хоць і дагэтуль чуе тых, хто кліча ў паветры, але ўжо не так моцна».

А вось пара ўрыўкаў са «Шляхціца Завальні», з 13-й аповесці «Чараўнік ад прыроды і кот Варгін» (пераклад урыўкаў — аўтара гэтых радкоў). У аповесці раскажваецца, як ад гаспадара да гаспадара пераходзіў кот Варгін, як у кожнага новага гаспадара праз таго Варгіна

заводзіліся розныя пачвары і як праганяў тых пачвараў з галавы чараўнік Тамаш, які адмысловымі словамі выяўляў іх і выганяў прэч.

«Страх страсянуў усіх, хто на гэта глядзеў, сыпаліся з дзяцей якіясь дробныя, страшныя і дзіўныя звяркы кштальту жабак і мышак, поўзалі па пакоі і ў шчылінах шукалі сабе хованкі, іх пранізлівы піск быў невыносны для слыху. З галавы панны Зафіі выляталі матылі рознага колеру і рознай велічыні, луналі пад столлю, а маці, пазіраючы на гэта, дрыжэла ад страху і

Толькі ў адным выпадку (аповесць Яна Баршчэўскага) аповед прынята лічыць аўтарскай мастацкай выдумкай, а ў другім выпадку (аповед езуіцкага экзарцыста) — «чыстая» дакументалістыка, прызначаная для сваіх архіваў.

Трэба адзначыць, што праўдзівасць аповесці Яна Баршчэўскага надае тое, што больш мы ніадкуль не ведаем пра такога персанажа, як кот Варгін. Значэнне гэтага імя Яну Баршчэўскаму наўрад ці было вядома — яно значыць «той, хто знясільвае». Гэтае імя — з агуль-

набалцкай лексікі: літоўскае vargti, латышскае vārgt, старапрускае wargtwei (значыць «знясільвацца»). А ў літоўскай маем нават прыметнік-характарыстыку varginas (націск на першы склад), што значыць «знясільвальны» (varginas darbas — «знясільвальная работа»). Ёсць, дарэчы, працяг і ў пазнейшай славянскай лексіцы: «вораг» (*vorgъ), але з пазнейшай, вытворнай семантыкай (тое, што знясільвае = кепскае, благое; кепскі, благі = vorar).

Ян Баршчэўскі вучыўся ў Полацкай езуіцкай калегіі, быў сынам уніяцкага святара, на радзіўся ў засценку пад Расонамі. Ці мог ён пачуць тое, што пазней апісваў, ад сялянаў? Мог. Але, напрыклад, у аповесці пра чараўніка Тамаша і ката Варгіна гаворыцца аб шляхецкім маёнтку і падзеях у ім. Зусім як у рыжскіх аналах амаль за паўтара стагоддзі да выдання кніжкі Яна Баршчэўскага. Ці мог пісьменнік даведацца пра нейкія аналагічныя падзеі, калі быў у асяроддзі полацкіх езуітаў? Вось жа, таксама не выключана.

Не магчыма не заўважыць, напрыклад, і падобную структуру выкладу ў згаданай аповесці Яна Баршчэўскага ды ў рыжскіх езуіцкіх аналах. У маёнтку яго шляхецкім жыхарам не даюць спакою магічныя праявы, якія прыезджае «адольваць» чараўнік Тамаш (у Яна Баршчэўскага) ды езуіцкі ксёндз «П. Фелікс (Людзік)» (у рыжскіх аналах). Адно што ў Яна Баршчэўскага тыя праявы выяўляюцца па незвычайным слове чараўніка і знікаюць, а ў езуіцкай справаздачы канец не такі абнадзейвальны («і

З усіх адтулінаў галавы пана судзі выляталі пухіры, падобныя да мыльных бурбалак, і, пад столлю лопаючыся, ператвараліся ў жудасныя страшыдлы, ляталі крылатыя вужы, агністыя цмокі

дагэтуль чуе, але ўжо не так моцна»).

Такім чынам, няма дастатковых падставаў сцвярджаць пра выкарыстанне Янам Баршчэўскім у сваім творы езуіцкіх крыніцаў. Але з высокай верагоднасцю можна канстатаваць наступнае: тое, аб чым пісаў Ян Баршчэўскі (прынамсі, у аповесці пра ката Варгіна), магло быць не мастацкай прыдумкай аўтара, а адным з рэальна зафіксаваных выпадкаў. І зусім магчыма — з вышэй згаданай экзарцысцкай практыкі езуітаў.

Алесь Мікус

Паэт Светлай памяці Самсона Пярловіча

Міхась ЗІЗЮК

Ён стаяў на самым сіверы. На гэтым рагу сыходзіліся ці не ўсе самыя злыя і халодныя вятры невялікага гарадскога базарчыка. Старая пляскатая драпавая кепка, з-пад якой выбіваліся ссівелыя пасмы, даўно ўжо не грэла, як і не ўкрывала ад халадоў зацяганае чорнае паліто.

Калючая пранізлівая дуйка часам адчайдушна кідалася ў твар, тады ён адварочваўся, стараючыся хоць крыху захінуцца ад пякучага халаду. Зрэшты, яму не прывыкаць — не такія маразы перажыў у чужых непрыветных краях. Колькі давялося памержнуць на голых дошках у бараку, колькі калеў на лесапавале, на этапе — хто калі лічыў тыя дні...

Воля здавалася недасяжнаю, але надзея сагрэвала, не давала згінуць у страшнай гулагаўскай куламесе. Перажыў, выжыў, выстаяў, вярнуўся на родную зямлю. А безліч касцей назаўжды засталася ляжаць у той, усеянай пакутамі, крывёй і слязьмі, далёкай старане.

Ён дастаў хусцінку, адварнуўшыся, высмаркаў вялікі, учырванелы ад доўгага стаяння на халадзе нос, і зноў схаваў яе ў кішэню. На невялікім дашчатым прылаўку ляжаў няхітры тавар — рознае, былое ва ўжытку начынне, нейкія прылады і, самае галоўнае, яго кнігі «Заяц на бяроззе». З просцейнікам подпісам «Паэт прадае свае творы» яны сіратліва стаілі сярод награвашчанага жалеззя. Кніга нумудрагелістая, зробленая ў мясцовай друкарні, але якой жа дарагой была яна для яго!

Людзей у гэты час няшмат, ды і тыя стараліся хутчэй прабежчыся, купіць што патрэбнае, каб зноў схавацца ва ўтульных кватэрах. Яму ж не было як, яму трэба стаяць, стараючыся хоць кольвечы-што ўгандляваць — вяртаць пазыкі неабходна. А што на тавар увагі зьярталі мала — дык тое звыклы малюнак. Нічога не зробіш, не гандляр ён, жыццё прымусіла стаяць.

Пракацілася чарговая халодная хваля, і ён шчыльней падаткнуў шарсцяныя пярэсты шалік на худой зморшчанай шыі. Зірнуўшы ўбок, на аўтастанцыю, чамусьці адразу прыгадаў мінулае. Памяць бліскавічна азарылася ўспамінамі. Яны палезлі з глыбіні цэлымі пластамі, нібы прасіліся на паперу, каб ён занатаваў іх для нашчадкаў, каб тыя не забыліся пра жаклівае мінулае. Толькі пісаць пра перажытае ён ужо не будзе, усё, што мог зрабіць — зрабіў. Вершы, напісаныя ім, засталіся, не згінулі, іх чытаюць, і верыцца, што будуць чытаць — а там уся праўда.

*І ноччу, і днём падхалімы скуляць,
Пра росквіт жыцця, пра свабоду,
Ад гэтай «свабоды» аж стогне зямля,
А ў росквіце тым — смерць народу.
Люцытар — кат Сталін — старых і малых,*

*Запрошшы ў калгасныя ёрмы,
Нявіннай крывёй суцяшае іклы,
Каму колькі жыць, ставіць норму.*

Радкі гэтыя напісаліся ў памятным 1947 годзе. Ужо падгаіліся раны і пабоі, атрыманыя пасля некалькіх спробаў няўдалых уцэкаў з нямецкага палону — яго, як і многіх іншых юнакоў, забралі на прымусовыя работы ў Германію. Уцяклі па дарозе, іх злавлілі, зноў уцёкі, палон, здзекі, цяжкая праца ў далёкай Аўстрыі. І вось калі вярнуўся дамоў, крыху акрыяў, сяк-так набраўся моцы, зразумеў, што новая ўлада не дасць свабодна дыхаць беларускаму народу на роднай зямлі, што Беларусь не будзе вольнай, як марылася. Па-злачыннаму, начамі, людзей хапалі і вывозілі, сялян заганылі ў калгасы, народ, які перажыў страшэнную вайну, зноў апынуўся пад прыгнётам. Сэрца сціскалася ад крывёў і несправядлівасці. І тады ж даведаўся, што ён не адзін, што ёсць аднадумцы, якія бачаць Беларусь толькі незалежнай. Патрыёты гэтыя стварылі Саюз вызвалення Беларусі. Напоўнілася сэрца кволай надзеяй — можна паспрабаваць штосьці змяніць, перайначыць на роднай зямлі. Хай не адразу, хай паціху, але перамяніць, даць людзям надзею на іншае жыццё. Бо тое, што робяць з людзьмі, з зямлёю, з радзімай бальшавіцкай ўлады, супярэчыла ўсялякаму здароваму сэнсу. І ён з радасцю далучыўся да падпольнай працы. Але радасць нядоўга была...

Трэба ж было яму звязца са здраднікам, даверыцца. Нагадаў жа Генадзь Казак: будзь асцярожным. Не выйшла. Помніцца тая ноч, як грукалі ў дзверы прыкладамі, а затым яе ўвогуле выламалі, як груба, па-звярынаму, рабілі ператрус, як пасля піхалі ў чорны варанок, як чорнымі жудаснымі плямамі немазеўралі вокны ў горадзе. Нават сабакі не брахалі, стаіўшыся, як і ўсе жыхары, у жывельным страху і здранцвенні перад чорным энкавэдэўскім грутаннем, а тыя п'яніліся ад уседзаволенасці, усёўладнасці і беспакаранасці.

Страху і шкадобы да сябе не было, паспела загартаваць яго жыццё. Ён усведамляў, што за гэтым арыштам можа стаяць вышэйшая мера. Калі наканавана — няхай, за родную зямлю ён гатовы скласці галаву. Ён і сапраўды верыў, што некалі праўда закрасуе.

*Жар мне сэрца паліў,
Вочы слеплі ад мукі,
Пот змахнуць не маглі
Закаваныя рукі.*

Ці не яго аднаго пацягнулі да ката беларускай зямлі — лысага, з бародаўкай, вельмі агіднага з выгляду Цанавы. Найперш, за верш: як мог асмеліцца нейкі чарвяк-беларус назваць самога Сталіна катом. Няўжо існуюць такія? Як падляцеў усутыч да яго разлютаваны брыда-Цанавы, як тупаў нагамі і са злосцю крычаў: «Як ты мог напісаць такое пра «бацьку народаў?» А ён тады, малады, гарачы і перакананы ў сваёй праўдзе, смела кінуў у адказ пачвары: «Для вас ён, можа, і бацька народаў, а для беларускага народа — кат». Ох, як затупаеў той, як раз'юшана закрываў па-беларуску: «Не мані!!!»

Развіталіся з хлопцамі ў лёхах. Ды не, не сталі іх забіваць, па выраку пагналі на поўнач, на лесапавалы. А ён і там не кінуў паэзію, нават у тых нечалавечых

**Помніцца тая ноч,
як грукалі ў дзверы
прыкладамі, а затым яе
ўвогуле выламалі,
як груба, па-звярынаму,
рабілі ператрус, як пасля
піхалі ў чорны варанок,
як чорнымі жудаснымі
плямамі немазеўралі
вокны ў горадзе**

умовах задумваліся радкі, якія ён, не маючы магчымасці занатоўваць, проста завучваў. Кастусь Рамановіч побач з ім на нарах быў, завучвалі разам. А як было тое кінуць? Аніяк, людзі павінны ведаць, павінны памятаць пра тое, што тварылася крываваю ўладаю і яе прыслужнікамі.

*Я не пісаў бы вам
Пра страшны здзек шалёны,
Калі б цягнеў здзек толькі сам,
А не людзей мільёны.*

Як жа цягнула тады дахаты, на мілыя ўзгорачкі наваградскія, зірнуць хоць адным вокам на родныя Католяшы. Пэўне, толькі надзея і ратавала, надзея на тое, што ціск чорнага наслання аслабне, што будуць і лепшыя часы. І вярнуўся, пакінуўшы там некаторых верных паплечнікаў-аднадумцаў ды проста незлічоную колькасць бязвінных ахвяр крывавай зграі. Недзе там застаўся і Генадзь Казак. Эх, братка, як жа марыў ты пра незалежную Беларусь, мабыць, болей за ўсіх. Але верылася, што не зніклі яны, што хоць пасля смерці адляцелі на родную зямлю, да родных палёў, да продкаў...

На радзіме многія адварнуліся ад яго: хто з-за боязі перад уладамі ці начальствам, хто проста са страху вечнага — каб чаго не здарылася, некаторыя і шчыра ненавідзелі, лічылі здраднікам, за спінолю называлі фашысцкім халуём. Ён ніколі не прычыў такім, верыў, зноў жа, верыў, што час усё паставіць на сваё месца. Цяжка было, але свет не без добрых людзей, і яго рукамі справа знайшла. Ён не шукаў іншых шляхоў — як прыйшоў на завод, так і застаўся. Цягам часу і сям'я зладзілася, дачка з'явілася. Нязменным заставаўся толькі адно — яго любоў да скону, паэзія, толькі яна ніколі не пакідала — як не пакінула нават у няволі, — толькі ў ёй душа знайшла сабе патаемны куточак, у якім можна было ўволю насалодзіцца свабодна, аддаць сваім думкам увесь прастор. Ён разумееў, што яго не надрукуюць, але адмовіцца ад таго, чым жыве, не мог. А вось рабочы люд упадабаў яго вершы і гумарэскі, нярэдка нават са сцэны ён чытаў свае творы пад гучны рогат і шчырыя воплескі. Сшыткі папаўняліся новымі радкамі...

Нават не думаў, што заповітная юначая мара збудзецца яшчэ пры ягоным жыцці — Беларусь стала незалежнаю. Збылося тое, за што ён і ягоныя сябры распачыналі барацьбу. Многія не дажылі

да светлага дня, але галоўнае — яны ўсе не злачынцы цяпер, як было пры савецкай уладзе, а сапраўдныя сыны сваёй зямлі. Значыць, яго сябры загінулі не дарэмна. Хай сабе гэта высокія словы, але ён мае права так сказаць перад усімі: іхнія лёсы пакладзены ў падмурак незалежнасці. І дыхаць стала вальней, і сонца засвяціла па-іншаму, і твары людскія, здавалася, пасвятлелі. Яго творчасцю зацікавіліся, яго прызналі, друкаваць пачалі — і гэта ўжо поўніла сэрца радасцю. А потым дапамаглі добрыя людзі і кніжку зладзіць, вершы паклалі на музыку, загучалі песні, — роднае слова набыло для яго новае гучанне. Памятаецца, як упершыню слухаў сваю «Шыпшыну» ў выкананні мясцовага хору, падпяваў у шчаслівым тумане следам за спевакамі:

*Ой, шыпшына, шыпшына,
Чар любімай зямлі,
Да красы да нявіннай
Ты мяне прытулі.*

Пачуцці перапаўнялі, хацелася, каб гэта доўжылася далей. Толькі жыццё — не песня. Да сямейна-бытавых нягод, якія ён хаваў ад усіх, звалілася бяда — хвароба дачкі. Аперацыя за мяжою каштавала немалых грошай, ён зрабіў амаль немагчымае. Таму цяпер даводзіцца адрабляць.

...Праляцела купка падлеткаў. Нешта гаварылі паміж сабою, глянуўшы на яго, засмяліся і пабеглі далей. Не надта пакуль яны прыслухоўваюцца да гукаў матчынай мовы, не закрасавала пакуль ва ўсю моц насенне, пасеянае мінулымі пакаленнямі змагароў за беларушчыню. Неяк нядаўна выступаў ён на першавераснёўскай урачыстай лінейцы ў мясцовым ПТВ. Дзеці гудзелі, гаманілі, хто слухаў на паўвуха, а хто і ўвогуле не слухаў, што прыкрасцю лягло на сэрца. Што ж, у іх сваё жыццё, свая дарога. А якім будзе той шлях, якая будучыня чакае іх? Хочацца спадзявацца, што будзе светлай, што чорная мінуўшына згінула назаўжды. Галоўнае — каб яны, дзеці, адчулі сябе сапраўднымі беларусамі, не грэбавалі б сваёй моваю, ганарыліся б сваёю краінаю, каб зярняты, кінутыя ім і яго сябрамі, трапілі ва ўрадлівую глебу. Вось гэтага яму цяпер хочацца больш за ўсё. А ці складзецца так, як марыцца?

Праз цяжкія свінцовыя лістападаўскія хмары прабліснула сонца. Ён зірнуў на гадзіннік: час збірацца. Сёння зноў амаль нічога не ўгандляваў, але нічога не паробіш. Начынне прылаўка паціху склалася ў пабіты часам і жыццём чорны скураны партфель. Кнігі на нейкі момант ён затрымаў у руках, пасля акуратна склаў і іх.

Шчоўкнуў замок. Азірнуўшыся, ён выйшаў і пашыбаваў на выхад. Яшчэ хвіліна — і яго прыгорбленая самотная постаць знікла за агароджаю, растварыўшыся ў гарадскім тлуме.

*30 чэрвеня сябра Саюза беларускіх
пісьменнікаў Міхась Міхайлавіч ЗІЗЮК
адсвяткаваў свой 50-ты дзень наро-
дзінаў. Жадаем нашаму аўтару жыццёвых
радасцяў, шчаслівых адкрыццяў і новых
публікацый.*

На салаўіным плёсе

Васіль ЗУЁНАК

Беды

**Думу горкую думаю:
Хто развее бяду маю?..**

«Ну што за жыццё! — лебяды ды сныць... —
Божа мой, божа высокі...» —

Можна паплакаць, можна паныць, —
А клёку?

Які пакрой — гэтка і строй,
І музыка спее такая.
У зорным небе — узорны настрой,
У хмарным — і песня кульгае.

То лепей — канатаходцам — забыць,
Што над бяздоннем дарога.
Інакш: падзенне...
А жыць — дык жыць
З верай у перамогу.

Лепей бедам наперакор —
У бокі сныць-лебяду ім! —
Даю адстаўку, адлуп, адпор, —
Хай без мяне набядуоць!

Свет

Гэта для нас з сакрэтаў сакрэт,
А Свет не гуляе ў сакрэты, —
І можа, раптам таемны той свет
Якраз і акажацца гэтым?..

Пахвала працяжніку

Не мёдам грачнёвым, а чэрствай скарынкай
Надзей маіх і чаканняў
У вулей славесныя я знакі прыпынку
Штодня частавацца склікаю.

Я знаю, што іх вымятаюць, як шуму,
Апосталы модных навацый, —
О знакі прыпынку, таму і прашу вас
Бяздумна не прыпыняцца.

Каб сэнс не хістаўся знямогла,
а дуж быў,
На гэты ў вас клёк адмысловы, —
Таму й давяраю: не ў службу,
а ў дружбу
Шыхтуйце слова да слова.

Ніхто з вас панура ў радку не марнее,
Бо кожны — тварэц, а не стражнік.
І ўсё ж, пэўна, кожны мяне зразумее:
Найпершы дружбак мой — працяжнік.

Між двух берагоў вясёлая кладка,
Праменьчык, што думкі злучае,
І ў новыя сэнсы імкне без аглядкі —
Працягаў разведчык адчайны.

І запрашэнне ён, і накірунак —
Пранізвае думку і сэрца.
А верш — як настроіць працяжнікаў
струны, —
Паслухайце — музыкай льецца.

Бывае, працяжнік супыніцца коскай —
І тут жа маланкай накрэсліць
Ёй шлях зіхатлівы сцяжынкаю роснай, —
А гэты і трэба для песні!..

На салаўіным плёсе...

На салаўіным плёсе —
А ён на цэлы лес, —
Бушуе шматгалоссе —
Вясновы інтарэс.

Вясновая цікаўнасць:
А хто, ды з кім, ды дзе.

Абцасікі — цвікамі:
Куды той след вядзе?..

Хоць і здагадку маеш —
У досведы не лезь.
Вясну, брат, не ўтрымаеш —
Ты з ёю: тут і ўвесь!

Вясна — яна такая:
Ці ўподручкі вядзі,
Ці так цябе злякае:
На ўсё жыццё — адзін...

На салаўіным плёсе
Не ўладныя гады:
Каханне засталося
Адно — і назаўжды.

Дзень сённяшні знічкай ляціць:
Успыхне — і тут жа згарае.
Ляціць да зямлі, каб свяціць,
Ды ў небе прытулку не мае.

З днём заўтрашнім коштам малым,
Напэўна, дасць бог, разлічуся.
А як рахавацца, а як з тым былым,
Дзе жыў і куды не вярнуся?..

Адсутны на фотаздымку...

З мамаю — дзве незабудкі ў траве,
Ад сцюжы схаваныя ўзімку:
Зіна і Каця — сястрычкі мае —
Як напрудвесні, глядзяць з фотаздымка.

А я?.. «А ты, жартавалі яны,
Тым часам таксама быў з намі,
Ды каб не прыбавіў фатограф цаны,
Аб тым не прызналася мама.

Мы трошкі ведалі мамін сакрэт,
Але таксама маўчалі.
А ты неўзабаве з'явіўся на свет,
З чым мы цябе і віталі!..»

На здымак, нібыта праз вечнасць,
гляджу:

Сястрычкі застылі ў маўчанні.
А мама — я знаю! — я сёння скажу:
Мама — з усмешкаю прадчування...

Што Бог наканавіў мне — не аддам,
Таго жывым зламаўсна не пакіну:
Навошта мой гаркотны клопат вам, —
Няхай са мной кладзецца ў дамавіну.

Адзінае, што ахвярую ўсім, —
Што? — падкажу, калі вам так цікава:
Аб чым ніколі Бога не прасіў,
Бо на зямлі не меў на гэты права.

Стварэнне

Стадыён тысячавокі —
І адзіная для ўсіх
Зрэнка — мяч пакутнабокі,
Рот адзін на ўсіх, і слых.

Звычкі, густы і заняткі
Усе ў яго — адным слугой,
І пасуе, і ў «дзявятку»
Б'е адзінаю нагой.

У чацвёртым вымярэнні
Ён жыве, як грывне: «Гол!..»
Трэба ж — гэткае стварэнне
Спарадзіў на свет футбол!..

«Па-царску»...

А тата й не знаў, што быў цар ён — Васіль,
Што й я паймянован па-царску,
Бо з моваю грэцкай стасункаў зусім
Не мела дзядоў гаспадарства.

Ніхто з нас па-грэцку ні думаць не мог,
Ні сноў алімпійскіх не бачыў, —

Імя ж — нібы грэку — не цар і не бог,
А поп наш іччаўроўскі прызначыў.

У полі з сяўнёю, на лузе з касой —
То й значыць: царуй па-музыка...
Маё ж цараванне пайшло паласой
Бядняцкай: на рыфму разжыцца...

Ды з гартам мужыцкім і я не прасіў
У Музы планіды ліхварскай, —
А як жа іначай: Васіль ёсць Васіль, —
Як цар, то ўпраўляйся па-царску!..

І ўрок мой у гэтым. Аднак жа не ўвесь, —
Я мерай зямноў праверыў:
Хоць з іменем царскім — на неба не лезь, —
Тут трэба спытацца ў Гамера.

А свет стаў разумны, і кожны лахудрык
Уладу, як дзеўку, грабе пад сябе:
Спаць дурнем з ёй ляжа —
прачнецца ўжо мудрым —
Разумніка зорку нясе на ілбе.

І кожны разумнік — да ічасця рамізнік.
А мо — падвезе? — га! — трымайся ямчэй!..
Ты — пры камунізме, а ён — пры харызме:
Ты — тут заставайся, а ён — уцячэ.

Двое ў люстэрку восені

Нібы з далечы зорнай, прыходзіць Чай-
коўскі:
Фартап'янная асенняя песня...
Акорд
Абрываецца ў струнах услёскам-
Успамінам мелодыі весняй —
Ды вяртаецца зноў — зноў:
самотай пакроўскай,
І настрой адзіноты б'е сусветны рэкорд.

І толькі ты, мой нязменны хаўруснік,
Мой стары, з пасівелаю ічэццю
Дажджу, —
Ты, нібыта ў люстэрка восені мусіш —
Зябра ўсё ж! — зазірнуць у вакно...
О мой вецер,
Як і ты на мяне, у скрусе
Я ў вочы твае
Гляджу...

Няўжо?..

Супроць утопіі і міражоў
Камуністычна-біблейскіх
Змагаліся гуртаахвярна — няўжо,
Каб зноў марнецца па-лакейску?..

Ад таўстасумаў і ад чыноў,
Прадажных іх тоўстым сумах,
Каб абяцанняў нажыўку зноў
Глытаць як закусь пад вермут
бяздумны?..

Глядзець, як зусім не ў калгасны кацёл,
А нібы ў міфічную анты-кішэню
З прыўладнай каровы надой і ацёл
Сплываюць у банкі заморскіх
«Сейшэляў»...

А можа і іншыя ёсць астравы —
Гарызанталь «вертыкальнага» раю,
Дзе людзі — пластамі пад сонцам, а вы —
Паплачце: яны ж бо са скурай згараюць!..

Прыкіньце: якія ж здабыткі ў нас
І што мы пакінем нашчадкам? —
Паўсталы з нябыту «урвіцеляў клас»,
Хакей і АМАП для парадку?..

А што для душы застаецца? — Няўжо
Адно: бізнес-шоў ды віскац,
Палон шматсерыйны тэле-гужоў —
Да скону ад самай калыскі...

Ды горкая памяць аб тым, што было.
І ў беспрасвеці — што будзе...
І покуль дрыгваю ўсё не заплыло:
Няўжо?! — падумайце, людзі!..

Я часта непакоюся ў журбе:
А раптам вершы знікнуць, і паэзію
Камп'ютар хціва ў сеціва зграбе
І з музаю пачне гуляць гарэзліва, —

Як з матыльком павук... І што тады
Маёй душы, самотнай беспрытульніцы,
Як дагукацца, адишкаць сляды
Абранцаў мовы роднай — слоў матуліных.

Як з полем жніўным мне пагаварыць,
Як пашаптацца з лугавымі зёлкамі,
Як неба ад зямлі абараніць,
Спавітай змрочнай ядзернай вясёлкаю.

І як адтуль, з міжзор'я, хоць бы раз,
Вярнуўшыся, паслухаць: вольным голасам
Гамонячы, ідуць, як і было пры нас,
І Караткевіч, і Купала з Коласам...

Давай жа, будучы камп'ютар-графаман,
Згаджайся на дамову непарушную:
Жывое слова не заводзь у зман, —
Каго яно парадзе, бяздушнае...

Задыханасць

Задыхана, як замуціў
Век песню жніўную ў леце;

Задыхана, як каранцін
Верлібра ў звонкім санеце;

Задыхана, як асарці
Лявонцьева ў гейскім саеце;

Задыхана, як супраціў
Праўды абману ў дэкрэце;

Задыхана, як асецін
Адзін на адну з дзвюх Асеціям;

Задыхана, як пры куці
Жалобная свечка ў сусвеце;

Задыхана, як Аўгусцін —
Святы — на зямным ліхалеці;

Задыхана, як у трысці
Меліяраціі вецер;

Задыхана, як пабрацім
Чарнобыля на Астравецці... —

Задыхана будучы расці
Ў задыханым краі дзеці...

Каб заўтра...

А я хачу, каб заўтра выйшла газета —
Дзяржаўная! — не так сабе,
Не грантава-слёзная,
І каб на першай паласе —
І штодзённа! —
Паэты.
Якія?
Ды ясна ж — усе:
І добрыя каб
І розныя!

маёй кватэры на чацвёртым паверсе, і ненатуральна бледны ў святле месяца кіроўца выгукне: «Я прыехаў за табой, жонка!» А ў адкрытым багажніку блісне, як адшліфаваны вятрамі чэрап, набыты на польскім рынку іспанскі ўнітаз... І саўндтрэк з «Тытаніка» гучыць... А я такая ўся ў белым працягваю рукі...

Ага, зараз... Сем гадоў прамінула. Знаёмыя да вяселля былі ўсяго год. Сутыкнуліся ў студэнцкай мастакоўска-музычнай кампаніі на фестывалі бардаўскай песні. Скакалі ў танцоне, падпывалі, абдымаліся. Потым усёй кампаніяй чыталі вершы Сыса і Караткевіча чамусьці помніку Максіма Горкага ў дзіцячым парку.

Максім Горкі хмурыўся і змрочна маўчаў, бо з беларускай літаратуры помніў толькі простых хлопцаў Купалу і Коласа, якія пішуць шчыра, але, наколькі згадваецца, прымітыўна.

Марціні, віскі, здаецца, партвейн.

Назаўтра мы з Віталём працнеліся на мансардзе чужога лецішча ў адным лодзе. Пакуль я ўсхліпвала ад разгубленасці і галаўнога болю (вось ужо не думала, што, як у мільёнаў дурнічак, першы сэкс здарыцца ў п'яным тумане і амаль не запомніцца), Віталь клапатліва прынёс гарбаты, місу цёплай вады, аспірын, нечы жоўты махровы халат і цвёрда заявіў, што пабярэмся шлюбам. Нікуды ён такі скарб, як я, не адпусціць. Я выяўляла з сябе гордую крэпасць цэлы год. Але ўрэшце здалася.

А як было не здацца?

Віталь далучыў мяне да такога цікавага свету! Майго жаніха хапала на ўсё, нібыта паставіў сабе за мэту не абмінуць ніводзін беларускі культурніцкі праект. Літаратурныя вечарыны, вандрожкі па гістарычных мясцінах, кватэрнікі, забароненыя спектаклі ў закінутых дамах... Вершы мае на музыку сам клаў, партрэты мае ў шляхецкіх уборах маляваў... Вяселле ў нацыянальных строях, з бубначом і дударом, у аграсядзібе... І грошы ў яго былі, казаў — зарабляе прыватнымі замовамі.

Колькі мне стукнула, калі жаніліся? Дваццаць адзін, другі курс інстытута. Мама ўсе вочы выплакала, запэўніваючы, што гэты доўгавалосы наркаман з Мар'інай Горкі проста паквапіўся на кватэру, што мне пакінула бабуля. Для мамы, галоўнага педагога дзіцячага садка, задачка «мастак плюс доўгія валасы» рашаецца проста: ці алкаголік, ці наркаман. А калі Віталь не піў...

Ды што ўспамінаць... Багіня памяці Мнемзіна носіць пантофлі са свінцовымі абцасамі. Ступае мякка, на дыбках, а націсне пяткай — і струшчыць усё. Здаецца, вось гэта нізавошта не забудзеш, такое важнае, такое роднае — а насамрэч застаецца толькі ўціснуць у побыт адбітак, які ўсё больш скажаецца, растае, як малюнак прутком на пяску. Сем гадоў таму я раптам усвядоміла, што практычна нічога пра мужа не ведаю. Дзе вучыўся да таго, як ужо дарослым з'явіўся да мар'інагорскай цётчкі, пашпартысткі па прафесіі, з кім сябраваў у дзяцінстве, нават што з ягонымі бацькамі здарылася. Цётчачка-пашпартыстка мяне любіла, як больку на носе, таму ніякіх размоў не завязала-

ся. Нібыта лёс Корвуса пачаўся адразу ў мастакоўска-музычнай тусоўцы, дзе ён узнік, як стыхіны дух.

Што я помню?

Уважлівыя вочы, цёмна-зялёныя, з украпінамі брунатнага. Доўгія рудаватыя валасы, а калі я заплятала яму іх у таненькія коскі, там-сям на скуры галавы бачыла невялікія белыя шнары («Любіў у дзяцінстве пабіцца»).

Шырокая, белазубая ўсмешка, а вочы не ўсміхаюцца.

Тонкія моцныя пальцы перабіраюць струны: «Калі раптам адчуеш камунальныя пахі, і жыццё цябе возьме ў пятлю...» Голас нізкаваты, глыбокі...

«Гэта сядзіба Наркевічаў-Ёдкаў, Вірынейка. Ведаеш, што Наркевіча-Ёдку называлі лоўчым маланак — за ягоныя эксперыменты з электрычнасцю, падобныя да тых, што рабіў Тэсла?»

«Якія ў цябе халодныя рукі, малая... Хадзі бліжэй, сагрэю...» Я не Пенелопа. У мяне пасля столькі было каханкаў...

Перабольшваю. Усяго два. Апошні, ён жа другі, цяпер чакае ў маёй кватэры. Згатаваў вачэру, хвалюецца, ці дазволі застацца нанач. Але на яго можаце не звачаць. Мацейка з тых, каго называюць «запасны варыянт». Адданы, бяскрыўдны, сябар дзяцінства, выганяй — вернецца, лекі ад самоты.

Не магу нават сказаць, што сем гадоў таму больш мяне напаўняла — гора ці крыўда на няўдалага сужэнца. Мусіць, крыўды было больш — як ён мог так вось мяне кінуць? Што за выдумкі з бізнэсам? Ніводнай рэчы Віталевай я не захавала, акрамя прозвішча. Ну не магла развітацца назаўсёды з крумкачом, сакральнай птушкай маёй. Праз год і тры месяцы пасля нашага вяселля ўсё, што ён паспеў перавезці да мяне, перадала назад ягонай цётцы ў слаўны горад Мар'іна Горка. Да апошняга пэндзліка і фоткі. Разам з падораным на вяселле посудам і наборам пасцельнай бялізны з лебедзямі. І кола сяброў змяніла. І кола зацікаўленасцяў. І больш не спрабую замовіць у кавярні «філіжанку кавы», каб пацвяліць афіцыйнтку, а толькі стандартную «чашечку кофе, пажалуйста».

Дарэчы, пра каву... Хутка абед у белай пенапластавай каробцы прынясе кабета-дастаўшчыца, цётчачка з бляклым строгім тварам і сіснутымі вуснамі. Бачылі карціну «Амерыканская готыка»? Там фермер — лысаваты

мужык у круглых акуларах, пінжаку і белай кашулі, учэпіста трымае вілы, побач кабета ў сукенцы з белым каўняром і фартуху, з пакрыўджаным выцягнутым абліччам. Нічога не адбываецца — але глядзець на гэтыя напружаныя твары, сустракацца з пранізлівым, маньячным позіркам фермера з віламі аж млосна. Стыль называецца — «цясларская готыка». У пазамінулым стагоддзі жыхары амерыканскай правінцыі імкнуліся надаць сваім драўляным дамам абрысы віктарыянскай неаготыкі. Майстрачылі на гарышчах вузкія, вострыя наверх акенцы. Мы, маўляў, не горш, чым фанабэрыстыя ангельцы з іхнімі Таўэрамі і сярэднявечнымі абацтвамі. Атрымлівалася гэткае дольчэ і габана на Ракаўскім кірмашы.

Цётчачка «беларуская готыка» размаўляе толькі пра ежу: «Значыць, назаўтра на абед боршч, катлету па-кіеўску і на гарнір вараны рыс».

Белая каробка на маім сталі выпраменьвае агідны пах смажанай рыбы. Хек у цесце. Я прабіваю мёртвую марскую істоту пластыкавым відэльцам, нібы караю за сталаўскі пах, і ўтаропліваюся ў манітор, ігнаруючы паштовую скрыню, якая забітая пасланьнямі маіх аўтараў. Гэта з паралельнага свету, гэта дома разбярэ... Праблягаю стужку навінаў. Самыя папулярныя — пра ўзаемаадносінны казла Цімура і тыгра Амура. Вы, спадзяюся, у тэме? Казла кінулі тубыльцу Прыморскага парка-сафары ў якасці чарговага абеду. Аднак рагач выявіўся баявітым, даў тыгру адлуп... У выніку паласаты Амур перастаў успрымаць таго як ежу і знайшоў у ім роднасную душу. У казле. «Я плакаль».

Узаемаадносінны траваежнага і драпежніка скарылі сэрцы і запаланілі розумы. Здаецца, недурныя людзі спрачаліся, хто каго з'есць, ці займаюцца яны сэксам. Вядомы дрэсіроўшчык Запашны змрочна абвясчаў, што ў тыгра працнучца інстынкты, козлік мэкнуць не паспее. Другія патрабавалі ўсіх выпусціць на волю. Казла, тыгра, львоў, арлоў, курапатак і тых, хто ў нетрах акіяну...

«Вось ужо два тыдні грамадскасць назірае за імклівым развіццём адносінаў тыгра Амура і казла Цімура».

«Амур жжэрэ Цімура!»

«Чаму Амур не з'еў Цімура? Пяць падстаў»

«Казёл Цімур і тыгр Амур не могуць есці адзін без аднаго»

Багіня памяці Мнемзіна носіць пантофлі са свінцовымі абцасамі. Ступае мякка, на дыбках, а націсне пяткай — і струшчыць усё. Здаецца, вось гэта нізавошта не забудзеш, такое важнае, такое роднае — а насамрэч застаецца толькі ўціснуць у побыт адбітак

«У казла Цімура і тыгра Амура з'явіліся старонкі ў кітайскіх сацыяльных сетках»

«Тыгр Амур і казёл Цімур спяць разам»

«Тыгра Амура і казла Цімура звінавацілі ў прапагандзе гома-сэксуалізма»

«Казёл Цімур учыніў паліванне на тыгра Амура»

«Амур пакусаў нахабнага Цімура».

«Кранальная сустрэча казла Цімура і тыгра Амура»

«Цімур дараваў Амуру пра-чуханку, з-за якой патрапіў у ветблок».

«Прыморскі сафары-парк адчыніў спецыялізаваную інтэрнэт-краму па продажы сувеніраў, прысвечаных цёплым адносінам тыгра Амура з казлом Цімурам».

«Амур ды Цімур, апошнія навіны: нявеста казла»

Любы ідэолаг ведае, што калі ў дзяржаве людзі даведзены да адчаю, жывуць у страху сказаць штось не тое і згубіць апошняе, яны ахвотна ўцягваюцца ў масавыя гульні. Радуюцца відовішчам і перажываюць за выдуманых герояў, замест таго, каб спрабаваць выправіць сваё жыццё.

Людзі, вайна ідзе! Бязглуздая, несправядлівая, крывакая... Вы апраўдваеце яе ўра-патрыятычнымі лозунгамі. Вы глядзіце ў інтэрнеце відэаролікі пра чужыя смерці, заядаючы чыпсамі. Вам не хочацца думаць, што вы ў чымсьці вінаватыя. Вам хочацца зоны камфорту. І вуаля — вашу ўвагу паглынае раман між тыграм і казлом.

Цікава, ці пішуць фанфікі пра Амура і Цімура? Мае аўтары маглі б раскруціць сюжэт. У логвішчы Урабораса ёсць такі Fairгу, ён мог бы пасяліць у цела

Амура дух бога Тора, а ў Цімура — дух валькірыі... Але не, Fairгу любіць катэгорыю слэш, таму ў казла ўсяліўся б Локі. А рамантычная Fljor Delakur, студэнтка-біёлаг з Баранавіч, якая працуе ў рэйтынгу джэн (без эротыкі), жанры «раманс» і катэгорыі «гет» (традыцыйная арыентацыя герояў), сачыніла б, што тыгр і казёл — пярэваратні. Разлучаныя зной вядзьмаркай закаханыя па начах вяртаюцца ў свае абліччы. Толькі ў яе застаюцца рогі, а ў яго — паласаты хвост. А можа, наадварот, мужык у яе казёл. А аматар сцэбу і сцімпанка Grjaznyj Ubljudok, пра якога я не ведаю нічога, акрамя ніка, прыдумаў бы, што казёл і тыгр — мутанты, вывучаюць людства на прадмет заваяванняў і самі пішуць пра сябе скандальныя навіны ў сацыяльных сетках.

Прыкрываю вочы — перад паўвекамі разыходзяцца жоўтыя колы, адлюстраванне беднага майго сонца на паверхні лужыны. Побач агідна запіпікаў кампютар, быццам сігналізацыя аўто. Кідаю погляд направа, дзе за маніторамі дзядурыць Паша. «Рубят лес мужыкі», — ціха напявае брутальны карузілік з Пашынага кампа, не звачаючы на віск сістэмы. Малады бялы мент вяла калупае пластыкавым відэльцам катлету. Ейны пах з'ядноўваецца з пахам майго хека ў смяротна-смурадны дуэт. А на маніторах рухаюцца чорна-белыя людзі.

Кожны экран падзелены на шэсць квадрацікаў, па колькасці камер. Здаецца, над пасажырамі станцыі праводзяць пачварны эксперымент, расадзіўшы па шклянках скрынях.

Адкідваюся ў крэсле, каб лепей бачыць: відовішча заварочвае... Потым зноў адварочвае да свайго манітора... Пакуль па каменнай падлозе штось не загрузкавала. Аказалася, Паша скінуў бляшанку «Фанты»... Мой погляд зноў чапляецца за карцінку знізу... Якраз у гэты момант адзін з мінакоў, што пакідае станцыю, падымае галаву і чамусьці глядзіць уверх, проста ў камеру... Нядоўга, на адно імгненне, ягоныя вочы ўзіраюцца ў мяне... Палец нервова трэ лоб, наўскос, нібыта намацвае шнар, як у Гары Потэра...

Гэтага імгнення хапае, каб і відэлец выпаў з маёй рукі, і ад сутаргавага руху на падлогу, пад якой ездзяць цягнікі і ходзяць шэратварыя зомбі, пачнуўся хек у цесце разам з двума лыжкамі парашковага бульбянога пюрэ.

Я глядзела, як на правым маніторы ў скрайнім верхнім квадраціку аддаляецца постаць у чорнай скураной куртцы, з наматаным на шыю доўгім піжонскім шалікам, і спрабавала ўдыхнуць прапахлае мазутам паветра, бо яно чамусьці не ўдыхалася.

Бо мужчына ў чорнай куртцы з шалікам, з моднай хіпстэрскай бародкай і паголенай галавой быў Віталь Корвус.

Мой муж.

Якога, між іншым, прызналі мёртвым.

Па рэйках метрапалітэну прагрукатаў Белы Трактар.

Цалкам раман чытайце ў бліжэйшых нумарах часопіса «Дзеяслоў»

Зоны

Васіль ДЭБІШ

Збаўляе ход, каб азірнуцца, старасць,
Ды дзе ён, дзе пачынаў важкіх след?
Няспраўджанымі застаюцца мары,
І думкі жухнуць, нібы яблынь квет.

Няма красы былой і той адвагі,
Што ўсё нутро запальвала агнём.
Нас робіць баязліўцамі развага,
І веліч ціха ўкленчвае суздром.

Дзе той парыў і дзе рашучасць тая?
Падзеліся куды і моц, і спрыт?..
Падобныя, як кроплі, дні сплываюць
Змялелай, ціхай рэчкаю ў нябыт.

Вароны

На снезе белым — чорныя вароны.
Галгоцуць. З учарашняга яшчэ.
Глядзяць на свет, нібыта шлюць праклёны
Спусцелымі палонкамі вачэй.

Пранізаны заваямі ліхімі,
Іх крылы б'юцца ў такт, як ветракі.
І добра бачна, скамянеў пад імі
Глыбокі снег. Ім хлеб даю з рукі.

Дык не бяруць. Сядзяць у брудзе,
Глядзяць з галін, сцяжынак і слупоў, —
Нібы смяюцца: «Прыйдзе час, і будзем
Мы піць нябёсы з вашых чарапоў».

Сусед

Сусед мой адышоў у іншасвет.
Ідзе дзальба і бойка за кватэру.
Мой добры, памяркоўны мой сусед
Сумленна жыў і цвёрда ў святасць верыў
Усіх, хто быў вакол яго, людзей,
Законаў, сваіх родных і каханай,
І словам Прэзідэнта: кожны дзень
Як трэба жыць, той нас вучыў з экрана.
Быў незаўважны, ціхі і на лёс
Нялёгкі свой не скардзіўся ніколі,
Хоць сіратой, па інтэрнатах, рос.
Вучылі так яго: спачатку ў школе
Чытаць, але не думаць. Па начах
Таёмна марыў ён пра крылы. Білі,
У галаву яму ўганялі страх,
Самаахварным быць яго вучылі.
Не будзеш слухаць — пойдзеш у турму!
Слугуй аддана, верна, па-сабачы...
Ну, а яму, хацелася яму
Быць чалавекам і хоць нешта значыць...
З гадамі — абламалася крыло
І не цягнула больш у паднябессе.
Жаданне лёсу ўпарціца — прайшло.
Пакорлівай, бурлацкай стала песня.
Хоць многа перанёс і многа знаў,
Вакол сябе не бачыў брудных плямаў.
Прыбіты страхам, згодліва маўчаў.
Што жыў на ланцугу — так і не ўцяміў...

Лявону Валасюку

Цвік паржавелы. Рамачка. Пейзаж.
Буг. Востраў. Лодка на адной назе
Люструецца ў вадзе, якая нас
На мыс высокіх дум перавязе.

Віры бурляць. Сыпучы схіл наўсцяж.
Вунь насыт асытаецца, зірні.
Нібы пясчынкі, паглынае нас
Змяля... І вырастаюць камяні.

Саранча

Адкуль яна, з якіх палёў ці нор,
Тупая, ненажэрная арава?

Аддаляешся
ад святыняў
у цемру,
што асвечана
лакам лімузінаў.
Прымерваеш маску
чужынцаў,
якая становіцца
тваім тварам.
Марыш стаць
багатым і незалежным.
Ды далоні твае
выракліся
працы,
а вусны —
мовы.

Укрыла чорнай хмараю мой двор
І трушчыць сакаўныя кветкі, травы.

Паела ўсё. І плодзіца штодзень
Ды чыніць свае гульні і забавы.
Узяць для ненасытнай корму дзе,
Калі яна за спінай, злева, справа?

Яна тут — і парадак, і закон.
Баюся: з дому выганіць самога,
Бо армія, бо цэлы легіён —
Двуногай.

Зоны

Прыснілася: чырвоныя пагоны,
З вінтоўкаю на вежы вартавы,
І трупамі запоўнены равы,
І смерць — адно тут выйсце
з гэтай зоны...

Навісла хмара чорная над краем,
Для Беларусі — зноў не лепшы час.
Зноў з мовы здзек. У зоны заганяюць
Рублёвья, чарнобыльскія нас.

Мне слова «зона» слых балюча рэжа.
Хачу быць вольным я — абрыд палон.
Хачу свой край пабачыць незалежным:
Без халуёў, без дурняў і без зон.

Маналог Міколы Купрэва

Не быў я белым пацуком,
Прывыклым да пакары.
Не рупіўся пра ўласны дом, —
Ды неба меў і зоры.

Галодным быў, не баляваў.
Еў, што расло на ніве,
Ды рук ніколі не лізаў
Гаспадарам «зычлівым».

Парою сіверна было,
Даймаў скразняк бясконцы.
З нары — праз дрот калючы, шкло —
Я выптаўзаў да сонца.

Мяне травілі — не маліў
Даць літасці ніколі.
І больш за ўсё ў жыцці цаніў
Я скарб адзіны — волю.

Паляванне

Другія суткі запар
падлетак сядзіць
за камп'ютарам,
старанна націскае
на гашэтку,
перамагае,
забірае ў палон.
Шчасліва пасміхаецца,
не здагадваецца,

што сам ён
даўно паланёны.

У старажытным Бярэсці,
дзе стары горад,
шляхі крыжуюцца,

злучаючы Сёння і Вечнасць.

Дзе нават я
драбнейшы
за найменшую пылінку.

На кухні

На кухні мы з суседам. Цыгарэт
Дым едкі і смярдзючы рэжа вочы.
«Што за жыццё, — мне жаліцца сусед, —
Цягну ярмо ад раницы да ночы».

Даўно абрыдла мне так, браце, жыць...
Але маўчу...» Крычу я ў цемру: «Годзе!..» —
«Цішэй, цішэй, — сусед збялеў, дрыжыць, —
Цень за вакном мільгнуў, там нехта ходзіць».

Збянтэжыўся і ў дзверы — шусь! Агонь
Пагас у печы, скруха сэрца точыць...
Страх куляй працінае зэрнкі, скронь —
Так адпуская мінулае не хоча.

Народ

Аддаляешся ад святыняў
у цемру,
што асвечана
лакам лімузінаў.
Прымерваеш маску
чужынцаў,
якая становіцца
тваім тварам.
Марыш стаць
багатым і незалежным.
Ды далоні твае
выракліся
працы,
а вусны —
мовы.

Плакала зіма

Халодным лютаўскім днём
кочыў я гарадскім паркам.
На цэнтральнай сцэне гучала музыка,
а навакол
аплаквала зіма
нечы зыход.
Чорнымі, як сажа, губамі,
дрэвы шапталі пра
быццё і небыццё...
А побач п'яны жабрак
падлічваў свой
прыбытак —

і мары бедака лопаліся,
як бурбалкі дажджу
на лютаўскім асфальце,
удар за ударам.
І была зіма
такой самотнай і няўтульнай,
як і наша жыццё.

Вечар адліжны, глухі, безаблічны.
Вецер халодны за спінай скавыча.
І на вярсту ні прытулку, ні схоўні.
Блякне на небе аскепачак поўні.
Сцэлецца прыпраку цень пакрыёма.
Змораны, крочу да роднага дома.
Золь пракаветная шчыміць мне вочы, —
Ці я дарогу знайду, ці дакочу?

Пускаю цыгарэтны дым.
Віно п'ю, песні распяваю.
Гуляю ў карты. І бяды
Вялікае не ўсведамляю.

Дні не лічу. Лятуць яны,
Хаваюцца за небакраем.
Сваёй не бачу я віны
І што цнатлівак не мінаю.

Даўгі напоўніцу плачу,
І свой жуў кавалак хлеба.
Іду туды — куды хаць...
А што яшчэ для шчасця трэба?

Душа

За поўнач. А душа не спіць.
Вядзе з нябёсамі гамонку.
Імгненне — і яна ляціць,
Парвала цела абалонку.

Крычу: «Вярніся!» Не ўтрымаць.
Яе палоніць свет дзівосны.
Яна мяне не хоча знаць.
Ей краты цела невыносны.

Яшчэ ёй невядомы страх, —
Страх вышыні і адзіноты.
Усё магутней крылля ўзмах
І ўсё мацней жаданне лёту.

Стоячы на каленях,
ці ўбачыш
неба!?..

22 ліпеня — 55 гадоў з дня нараджэння
сябра Саюза беларускіх пісьменнікаў
Васіля Іосіфавіча ДЭБІША. Вінуем
нашага аўтара і зычым яму доўгага
лета ды новых паэтычных узлётаў!

Памятаць сваё

Чарговы, 88-ы, нумар часопіса «Дзеяслоў» адкрываецца нізкай традыцыйна-класічных, натомленых зямной метафорыкай, вершаў гомельскага паэта Віктара Яраца. Па шчымлівасці пачуццяў і экзістэнцыяльнасці думак можна здагадавацца, што яны ў цэлым прысвечаны памяці блізкага яму чалавека — жонкі Людмілы.

Здаецца, яшчэ ўчора наша пакаленне зцікаўнасцю зазірала ва ўсе шчыліны гэтага свету, а ўжо сёння самотна-палахліва ўглядаецца ў нязведныя нябесна-бяздонныя праёмы таго... На жаль, такі чалавечы вырак. Але якія асацыяцыі!

А гэтай ноччу летняю пад раціцу праз дождж у сон прыйшла і ў дзверы звоніць. Адчыніў — стаіць і сумкі цяжкія ў руках трымае — з таго свету...

Не магу не прывесці і наступны верш, які пакідае глыбокае ўражанне:

На даўні боль кладзецца свежы боль — зусім не так, як снег на снег кладзецца, як цвет — на цвет, што сыпле сад на дол, як ліст — на ліст, сарваны ветрам з вецця. І ўжо адной шчымлываю струной у сэрцы, у крыві гуыць бяссонна той міг, што вырас гонкаю сасной, і той, што парасткам прабіўся сёння.

У **Віктара Казько** ўсё той жа густы замес цяжка чытальнай прозы, але — гэтым разам — прыцягальны і заварожваючы таямніцай да канца неўсвядомленага свайго ўласнага і чалавечага лёсу ўвогуле... Дарэшты нясны, цёмна-сурочны і смяротна-завабны, — як для мяне, адзін з найбольш глыбокіх твораў сучаснай нацыянальнай літаратуры. Глыбінна-ўдумна апісана Прырода Палесся і яго балотна-ляснога насельніка — палешука... Чалавек апынаецца ў сітуацыі экзістэнцыяльных вычужванняў, у стане панічнай страты сваёй істоты праз страту родавай крэўнасці, што сышла не толькі ў зямны нябыт, але й цяпер, проста на вачах, сыходзіць у нябыт людской памяці... Галас канаючага і царстве мёртвых... Магчыма, у пэўным сэнсе, гэта і ёсць спроба стварыць некалі змысленую Алесем Адамовічам **звышлітаратуру**?! Напісаць своеасаблівую *аўтабіяграфію* не самога чалавека, а — ужо адасобленага ад яго — чалавечага духу... Герой адпраўляецца ў мясціны свайго дзяцінства, каб наведаць бацькаўшчыну і магілы сваіх родных, аднак не знаходзіць і знаку ад іх жыцця — ні хат, ні магіл... Усё растварылася ў крыві, сышло крывёю, таму крывёю і пішацца-згадваецца... Балюча наймаверна... Вось некаторыя запамінальныя вытрымкі:

«Жывы чалавек ва ўсім павінен ведаць меру і мяжу. Жывое — жывым, адмерлае — памерлым. Але ж гэта не пра мяне, як і не пра тых, хто па-сапраўднаму жывы. А я яшчэ жывы. Мне балаяць мае нябожчыкі»;
«Гэта было зноў паўтарэнне, па загадзе ўжо нябожчыка: мы ехалі па праеханаму намі, і зусім нядаўна. Па той жа дарозе, шашы і прасёлках. Мільгалі тыя ж адрынутыя Богам, чалавекам і пагостамі хаты, апусцелыя вёскі, над якімі ні бусла, ні ластаўкі, і нават камар не пазвоньваў, не прагнуў чалавечай крыві, бо яе тут і ў заводу не было. Жалоба і скруха сустракалі нас, жалоба і скруха праводзілі. <...> З кожнага крывы і з-пад крывы, з кожнага вянка і кветкі жалобна, хлусліва, Юдава ўскладзенай вамі на іх памін, на вас глядзіць, грэблівая сочаць за вамі вочы нябожчыкаў. Ніхто з іх нічога не забудзе, і ніколі ніводнага з вас не забудзе. Мёртвыя не ведаюць даравання. Яны не з тых, не з падкарытнікаў, палатнікаў, што засвоілі толькі адно: «адабрамс». І не з бязмоўна нямых, памяркоўных. Тут ля-

жаць вечнікі. Адзіна назаўжды праведныя і праўдзівыя ўжо. Наглядальнікі і захавальнікі свету, выкрывальнікі Кайнаў, Юдаў, Хамаў, пярэваратняў».

І ўсё гэта духоўна-эпахальны тэкст называецца «Нікуды», без пазнакі жанру...

Калі вершы В. Яраца вызначае іх змест, то вершы **Валярыны Куставай** — іх форма.

Шлях яе паэзіі — той, які «пішучь нагамі». Нешта істотнае ў гэтым наўпроставым тропе ёсць, і, на мой погляд, — гэта рух цела і зрух душы... Там (у вершах В. Яраца) жыццё згасае, тут (у вершах В. Куставай) яно ўспальмняецца. Але — раптам — і такое, безабаронна-лірычнае:

Ён, вялікі мужчына, як кацяня, сядзеў на падлозе, спакваля яго валасы гладзіла я.

Урывак з рамана Уладзіслава Ахроменкі «Выкрадальнік гукаў» нечым аддалена выклікае асацыяцыі з «Парфумерам» Патрыка Зюскінда. Дарэчы, стыль і метафорыка тэксту даволі ясныя і чытэльныя, месцамі нават вельмі паэтычныя:

«Дзень — самы недарэчны час для крадзяжы гукаў. Тупыя тупаты натоўпу, пагрэзлівае гырчэнне рухавікоў, бязладнае блякканне мабільнікаў і мярзотнае рыпенне дротаў спаборнічаюць між сабой у іерархіі, бы альфа-самцы перад самкамі напярэдадні злучкі. У дзённым горадзе немагчыма пачуць, як з крыльцаў мятліка абсыпаецца пылок ці як у келіху грае маладое віно. Паляваць на гукі можна адно ўначы».

У **Кацярыны Сянкевіч** вершы нараджаюцца ад эмацыянальных адчуванняў акаляючага яе свету і занатоўваюцца на мастацкім эцюдніку прыглушанымі фарбамі ўласнага жыцця. Іх нельга чытаць спехам і запар. На некаторых трэба проста супыніцца, каб паспрабаваць вылавіць іх сэнс.

Я пішу табе так, як адчуваю электроннай энергіяй экалагічна чыстай Я дасылаю тонкасць крамянёвымі дарожкамі што праводзяць словы думак Калі я размаўляю цела прыліпае да зместу яно блакуе пераход паміж тым і гэтым светам

Друкуецца ў новым-чарговым «Дзеяслове» і частка рамана «Міленіум» **Леаніда Левановіча**. Гэта такія наварысты, смачна-густы і бадзёры (не зважаючы на ўзрост) расповед пра беларускае (натуральна-прыроднае) жыццё наводдаль ад яго ўрбаністычнага эпіцэнтра. Тэкст не надта каб (псіхалагічна ці філасафічна) загляблены; ён сюжэтна прасты, цёплы (падчас юрлівы) і душэўны, адным словам, чалавечны, напісаны жывой і добрай моваю, — чытцо, якое на праўду хочацца смакаваць. Крыў Божы, аўтару крыўдаваць на такую маю вольнасці ў параўнаннях, бо яны шчырыя і з любоўю сказаныя. Хоць усё ж асцярожна заўважу, што, сяды-тады, пісьменнік як бы забываецца на мастацкую прозу і занурваецца ў блізкую да аўтабіяграфічнай дзённікавую мемуарыстыку... Зрэшты, магчыма, і гэта будзе некаму цікава.

Мікіта Найдзёнаў — паэт-хіпстэр, ён піша сучаснай маладзёвай лексікай і піша пра тое, што «шчэміць» яго цяпер і зараз, асабліва не ўдаючыся ў «былое і думы»... Ён жыве пахамі, фарбамі і адчуваннямі свежых і нявыгараных дзей і ўчынкаў. Назва нізкі — «Култ акалічнасці» — адпавядае напісанаму. Таму на супрацьходзе, як панацея па нечым жывым і душэўна-цёплым, чытаюцца, як бы выпадкова сюды патрапіўшыя, наступныя паэтычныя радкі:

Гэтак балела злева. Думаў, ад настальгіі. Выклікаў хуткую, усё ж небяспечна. Кажуць, міжрэбравая неўралгія. З сэрцам нармальна. Я ж бессардэчны.

«Рэфлексію хутарской настальгіі» друкуе **Анатоль Бутэвіч**. Чытанка для школьнікаў сярэдняга ўзросту, напісаная ад імя вясковага падлетка. Пра наша адвечна-балючае, пра нацыянальнае самавынішчэнне, пры запозненай жальбе па крэўным і страчаным.

Крысціна Бандурына паспрабавала напісаць паэтычную аўтабіяграфію на партытуры бібліянай мудрасці. Тэкст расцягнуты і напнуты, то як скрыпічная струна, то як цецвіца лука, — гук і палёт вёршанца ў вечнасці... Так, на маю думку, павінна было б быць у ідэале, але, як кажуць на БТ, «як ёсць, так ёсць».

І маёй Песні Песняў калі-небудзь настане канец. Замкнуцца ўнутры ўсе чатыры бакі сусвету. Аднойчы ў снежні пад самы фінал зорны пыл жоўтых начэй паляціць на зямлю, каб выкласці на асфальце і выпадковых ваўняных пальчатках тваё імя і растаць».

Аповед **Веры Лойка** «Дом для шчасця» — пра спрадвечны пошад хатня-дамашняга беларускага шчасця, напісаны няспешна-заборлівым традыцыйна-рэалістычным стылем, разважлівым і аглядна-ўдумлівым, як само наша жыццё...

Нізка вершаў вядомага ўкраінскага лірычнага класіка — сына французца і мадзьяркі — **Валадзіміра Сасюры** падаюцца ў годных перакладах **Васіля Жуковіча**, ён жа напісаў і яркую кароткую прадмову пра творчы і жыццёвы лёс шырокавядомага паэта. Вось дзве штрафы з аднаго з рэзанансных вершаў у перакладзе на беларускую мову:

Любіце ўкраіну, як сонца святло, Як вецер, і травы, і воды... Любіце у ішчасці ўсім злыдням назло, Любіце ў часіну нягоды. Як песню, якую душою пяюць, Як неба, што ззяе зарою, Усім сэрцам любіце ўкраіну сваю — І вечныя будзем мы з ёю!

Цяжка паверыць, што артыкул «Традыцыі Максіма Багдановіча ў творчасці Міхася Стральцова» напісала навучэнка ліцэя БДУ **Марына Яромка**, бо тут ёсць не толькі выкладзены досвед працятаннага і пачуцтва, але і цікавыя ўласныя развагі пра паэзію і эстэтычна-мастацкія накірункі двух адметных класікаў розных літаратурных эпох. Словам, літаратурнаўчы дэбют варты ўвагі і ўхвалы.

А выкладчыца Гомельскага ўніверсітэта **Святлана Цыбакова** разважае пра сюжэт «аблуднага сына» ў паэтычнай творчасці яшчэ аднаго нашага класіка Анатоля Сыса. У яе довадах і высновах ёсць свая метафарычная праўда.

Кандыдат філалагічных навук **Вадзім Корань** выступае з літаратурнаўчыым артыкулам наўслед юбілейным угодкам вядомага «выклітага» паэта і празаіка Міколы Купрэева. Тэкст паважлівы, удумлівы і, што важна, стылістычна чытэльны.

Вядомы паэт і «кнігазборавец» **Кастусь Цвірка** працягвае друкаваць нататкі з новай кніжкі «Човен майго часу» пра вядомых сваіх сяброў і калег па творчасці (А. Вярцінскага, А. Куляшова, М. Сяднёва).

Своеасаблівы гімн зацікаўленага вандроўніка тым краінам, дзе ён пабываў, — іх гісторыі, культуры, прыродзе,

народу, — у мастацкіх нарысах польскага літаратара **Рышарда Капусцінскага** «Кіргіз злазіць з каня» (у перакладзе **Яўгена Салейчука**). Гэтым разам — пра Грузію, Арменію, Азербайджан.

Вельмі істотная і важкая ў гэтым нумары мемуарная частка публікацый. Скажам, фалькларыст і этнограф, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі Беларусі (1986 г.) **Лія Салавей** з вышыні свайго ўбеленага ўзросту аглядаецца на пройдзены шлях і, найперш, у тыя вытокі, што пачыналіся з малой радзімы, Мядзельшчыны, ад сярэдзіны 30-х гадоў мінулага стагоддзя. Вельмі насычанае жывое, гаваркое, шчымлыва-помнае хутарское дзіцячае жыццё запісанае гэткай жа народнай бацькоўскай, несапсаванай савецкім часам, мовай. Успаміны называюцца «Гавэндзі майго краю». І сама ж на зачыне тлумачыць тое так: *«Гэта — вуснае апавяданне, жанр вуснай народнай славеснасці, інакш, гутарка, часам — плётка. Гавэндзі, беручы агулам, гэта і сюжэтныя апавяданні, і ўспаміны, і навіны, і тэарэтычныя разважэнні, маралізатарскія прытэвасці, і жартоўныя выказванні, — усё, што людзі пры зручным выпадку апавядаюць адзін аднаму, нязмушана гавэндзяць. У літаратуры гэты жанр замацаваны творчасцю Уладзіслава Сыракомлі (Людвіка Кандратовіча)».*

А вось паэт і празаік **Уладзімір Мароз** (ураджэнец Косава) піша пра адзенне свайго часу (ад дзяцінства да цяперашніх дзён). Вельмі неабходная рэч у кантэксте нашай нацыянальнай культуры, якая паступова нівелюецца і ўсё больш робіцца ўніверсальнай. Чытаючы, успаміналася і сваё, нашанае, дзіравае, латанае, прыстойнае і нават фірмовае... Дзякуй аўтару за шчырае пісьмо і *распранутасць* натуры.

У перакладзе **Уладзіміра Васілевіча** друкуецца працяг манаграфіі **Канстанціна Тышкевіча** «Вілія і яе берагі». Чытцо ўжо апрабаванае і займальнае для тых, хто не аглух і не аслеп да айчынай геаграфіі, гісторыі, этнаграфіі і археалогіі...

Педагог, краязнаўца **Уладзімір Лайкоў** з Мётчы, што пад Барысавам, распавядае пра занага паэта Рыгора Барадуліна (пра таварышоўства, сустрэчы, ліставанне, узаемаадносінны і сваё стаўленне да яго творчасці).

Доктар гістарычных навук **Эмануіл Іофе** піша пра вядомага навукоўца Мітрафана Доўнар-Запольскага ў звязку з яго 150-гадовым юбілеем. Артыкул асветнага плану, карысны для ўсведамлення беларускай нацыянальнай спадчыны.

Звяртае на сябе ўвагу і чыста крытычны раздзел часопіса. **Анатоль Трафімчык** рэцэнзуе кніжку Сцяпана Лаўшука «Праз цэрні да брамы неўміручасці: Кандрат Крапіва і беларуская драматургія» (Мінск, «Беларуская навука», 2016). **Наталля Якавенка** разважае над кніжкай Сяргея Ваганова «Мосцік над вечнасцю» (Смаленск: Інбелкульт, «Кнігарня пісьменніка», 2016). А **Леанід Галубовіч** спрабуе ўвесці ў сучасны літаратурны кантэкст арыгінальны зборнік вершаў паэта Андрэя Сцепанюка «Распісаны квадрат» (Бельск-Падляшскі, 2016).

Наастанку — рубрыка «Дзеялісць» з кароткімі анатацыямі новых кніг.

Што ж, лета *выдаецца* ветраным і макраватым. Не нагрэемся, дык хоць начытаемся.

ЛеГал

Кароль»

нем. Але колькі б ён ні павялічваў, Кумі-Оры не было бачна.

Вечарам кошык для бялізны разбух ад фатаграфій — процьма пустых лячальных калясак і ножак стала.

Дзядуля сказаў, што Кумі-Оры, верагодна, нефотагенічны, а мама дадала: «Тады не трэба больш званіць ні ў якія газеты, ні на тэлебачанне. Калі няма сенсацыйнай фатаграфіі, няма і інтарэсу грамадскасці».

Частка другая

Высвятляецца, навошта ствараюць каралеўскія кароны. Высвятляецца, што склеп патрэбны не толькі для захавання бульбы. Яшчэ высвятляецца, што зноў у нашай сям’і не можа быць адзінага меркавання.

Падчас вчэрэй Кумі-Оры ўсё яшчэ спаў. Мы па тэлевізары глядзелі дэтэктыў. Наш гасць так збіў з панталыку тату, што ён забыў забараніць нам глядзець дэтэктыў.

Акурат калі інспектар крмінальнай паліцыі адкрыў металічную заслону, каб трапіць у каналізацыю і пераследаваць бандытаў, лячальная каляска на верандзе загайдалася. Агурковы кароль прачнуўся. Нікі прывёз яго ў наш пакой. Дзядуля выключыў тэлевізар. Кумі-Оры пачаў крычаць: «Дзе няша кар’ёна?! Нам трэба кар’ёна!» Ён схаліўся за галаву.

Спачатку мы не маглі прыгадаць, дзе карона. Потым Нікі ўспомніў, што мама запіхнула карону ў марозілку. Нікі прынёс карону. Яна была ледзяная. Кумі-Оры яшчэ гучней закрычаў, калі Марціна насунула на яго карону. Тады тата пачаў грэць яе запальніцай. Але занадта разгарэў, да гарачыні.

Увесь час Агурковы кароль енчыў, маўляў, яму неадкладна патрэбна карона, што без яе ён адчувае сябе зусім голым, што думаць не можа і жыць таксама не можа. Нарэшце Кумі-Оры насунуў карону на галаву і ўскараскаўся на татава крэсла перад тэлевізарам. Ён паклаў ножку на ножку, счাপіў рукі на пузе і запытаўся ў таты: «Фы здзіўленыя? Хочаце дафедата, хто мы і чаго мы тут шадаем?»

Тата кіўнуў. Марціна спытала: «Чаго ён заўсёды гаворыць «мы»? Ён жа тут адзін!» Тата сказаў, што ў граматыцы ёсць катэгорыя, якая завецца «ягамосны множны лік», але Марціна нічога не зразумела. Мама растлумачыла ёй: «Кароль — гэта больш, чым простыя людзі. Таму замест «ты» — «Вы», а звычайным людзям ён кажа замест «ты» — «ён».

Марціна ўсё адно нічога не зразумела. Я — таксама. Тут дзядуля шапнуў нам: «Ён так гаворыць, бо ў яго мазгоў няма».

Гэта Марціна зразумела. І я — таксама.

Кумі-Оры адкашыляўся і пачаў распавядаць. Яго аповед цягнуўся доўга, бо Кумі-Оры распавядае неяк дзіўнавата. Цяжка яго зразумець. Натуральна, у нас з’явілася процьма пытанняў. Але паступова, да поўначы, усё больш-менш зрабілася зразумелым.

А менавіта вось што: кароль Кумі-Оры з’явіўся з нашага склепа, з ніжняга падвала. У нас іх — два. У верхнім мы захоўваем бульбу, грушы на зіму і слоікі з варэннем. Стары трохколавы веласіпед Ніка таксама там стаіць. Яшчэ там ёсць паліцы з дзядулевымі інструментамі і, самае цікавае, дзверы ў ніжні падвал. За гэтымі дзвярыма пачынаецца стромістая лясвіца. Тата забараніў нам карыстацца ёй. Але ў тым няма ніякай небяспекі. Ну, яна толькі крышку мокрая і слізкая. Але тата, калі аглядаў дом перад пакупкай, пакаўзнуўся на гэтай лясвіцы

Кумі-Оры паціснуў сваімі агурковымі плечукамі.

«Тады я растлумачу вам, ваша лукавагоркая Вялікасць, чаму ваш народ — дурны!» — зароў дзед і пасунуўся наперад з фатэля ўсім тулавам.

«Бацька, прашу цябе, — крыкнуў тата, — гэта ж абсалютна нецікава! Не пачынай ты драць струны на цымбалах!»

Мама таксама сказала, што дзеду не трэба нервавацца з-за палітыкі, гэта шкодзіць яго сэрцу. Потым Кумі-Оры распавёў, што ва ўсіх старых дамах са склепамі жывуць агуркова-гарбузовыя чалавечкі і ва ўсіх ёсць свой агуркова-гарбузовы кароль. У вялікіх, старых палацах жывуць нават агурковыя імператары. Але апошнім часам, дадаў ён, падданыя тут і там робяцца вальнадумнымі і здзяйсняюць путчы.

«Толькі не са мной!» — крыкнуў я, бо памятаў, які Агурковы Кароль навобмацак, не хацелася спаць у ложку разам з дражджавым цестам.

І тут тата сказаў, што Кумі-Оры можа спаць з ім. Гэта ўжо было дзіўнавата. Але яшчэ больш дзіўным было, як ён гэта сказаў: «Фаша Фялікасць мёжа спакейна начафаць са мной. Я будзё фортафаць сён Фашай Фялікасці!»

Ён нават не ўсміхнуўся пры гэтым. Я заўважыў, што ён абсалютна не жартуе з агурочкам.

Частка трэцяя

Я раскажу, што ўбачыў у татавым пакоі. Тата жадае на сняданак такое, што ніводны чалавек не будзе есці. І я нечакана парушаецца традыцыя. У велікодны панядзелак я

бігудзі пакінулі свой адбітак. Напэўна, усю ноч яна праспала на бігудзях. Адною рукою мама расцірала пісяг, а другой прасейвала каву праз фільтр.

Тое, што мы не павіталіся з мамай, а яна з намі — гэта ўжо завядзёнка. З мамай можна размаўляць толькі тады, калі яна пап’е кавы. Да таго моманту яна сама не прамаўляе ні слова.

Мама заварыла каву і зрабіла глыток. «Добрай велікоднай раніцы, — сказала яна, расціраючы пісяг, а потым прамармытала: — Ну і дурноцце сёння ноччу прысніла!»

Я прамармытаў: «Калі ты прысніла Агуркевіча з каронай, то гэта быў ніякі сон!»

«Шкада», — сказала мама. Яна размяшала каву, хоць п’е-е заўсёды без малака і цукру — размешваць там няма чаго. Гэтак мы доўга яшчэ сядзелі. Мама размешвала каву, а мы з дзедам клявалі крошкі.

Потым прыйшоў Нік. Мама позна заўважыла, як ён выцягнуў з марозілки сунічнае марозіва. Яна пачала лаяцца на Ніка, калі ён ужо даядаў яго. Нік захныкаў і заенчыў, што сёння Вялікдзень, што тады навошта ўвогуле Вялікдзень існуе, калі нельга з’есці хаця б адно-адзінае сунічнае марозіва.

Тут і Марціна прыйшла і пачала скардзіцца, што з-за ўсіх гэтых енкаў-хныкаў яе ранішні сон сапсаваны. Яна ўзяла ў Ніка сподачак з марозівам, пераклала ў келіх для піва, абпырнула содавай вадой зверху і сказала, што марозіва з содавай — самы лепшы сняданак для дзяцей і што Ніку пажадана сіцхнуць.

Але мама выкінула марозіва з содавай у рукамыйнік і прыкрыкнула на нас, што калі мы думаем, што можам рабіць тое, што захочам, то вельмі памыляемся. Потым мама супакоілася, Нік атрымаў какаву, а Марціна прыгатавала гарбату для прачысткі крывяноснай сістэмы. Я зірнуў у вакно.

Неба было блакітным з адзінай бялюткай хмаркай. У завулку, перад нашымі садовымі веснічкамі, стаяў спадар Гаўліца і свістаў. Гаўліца штورانіцы, а восьмай гадзіне, стаіць каля нашага дома і свістам кліча свайго сабаку. У пятнаццаць хвілін на дзвярцую прыбягае сабака, і Гаўліца перастае свістаць.

Калі сабака з’явіўся, я падумаў: зараз пятнаццаць хвілін на дзвярцую, неба такое ж блакітнае, як і раней, прыйшоў час апрацаваць. Бо кожны год а дзвярцой раніцы мы едзем у велікоднае падарожжа. «Гэта традыцыя», — сказаў тата. Ехаць павінны ўсе, нават калі ў каго-небудзь насмарк. Мы ўжо нават прызвычаліся не аднеквацца, бо вынік будзе аднольвацца, та проста шалее, калі хто-небудзь з нас не хоча ехаць — мы ў гэтым выпадку, бачыце, парушаем традыцыю! У падарожжа мама і Марціна заўсёды мусяць апрацаваць дырндль³, а мы з Нікам — скураныя штаны.

Акурат калі я разважыў пра гэта, на кухню прыйшоў тата. Ён сказаў «Добрай раніцы!» і адчыніў шафу пад рукамыйнікам, дзе мы трымаем бульбу з цыбуляй. Ён выцягнуў кошык і пачаў абяроч корпацца ў ім.

«Што ты там шукаеш?» — спытала мама.

Фота www.allevants

і вывіхнуў сабе нагу. А калі ён вывіхнуў сабе нагу, значыць, нам нельга хадзіць у ніжні падвал. Інакш, напэўна, мы б раней даведаліся пра кумі-орцаў.

Дык вось, у ніжнім падвале жыў кароль Кумі-Оры са сваімі падвал-кармільцамі і падвал-лісліўцамі, а таксама ўсімі падданымі, якія цяпер больш не хацелі быць яго падданымі. Агурковы кароль распавёў нам, што ён і яго падвал-кармільцы заўсёды ставіліся годна, добра і сардэчна да падданых падвал-лісліўцаў. Але падданыя аказаліся няўдзячнымі і арганізавалі паўстанне. Падвал-кармільцы і падвал-лісліўцы збеглі. Ад неверагоднага страху яны так шпарка беглі, што забылі забраць з сабой Кумі-Оры Другога. А вінаватым і падбуршчыкам паўстання быў адзін шкодны падвал-кармілец, якога заўсёды лічылі за дзівака. Ён падбуршчыў насельнікаў падвала. Цяпер Кумі-Оры, усімі пакінуты, шукаў на нашай кухні палітычнага прытулку.

Потым яшчэ Кумі-Оры сказаў, што на гэтым тыдні яго забяруць назад, бо народ без яго жыць не зможа.

«Чаму народ не зможа жыць без яго Вялікасці?» — спытаў дзядуля.

«Бо яны — дурныя і нічога не федаюць! Ім патрэбны хтось, хто будзе казаць, што рабіць», — растлумачыў Агурковы Кароль.

«Так-так, — сказаў дзядуля, — яны — дурныя! І чаму ж гэта яны дурныя?»

Дзед паправіў, што гэта завецца не путчам, а рэвалюцыяй.

«Не, — сказаў Кумі-Оры, — не! Яны здзяйсняюць путч! Путч! Путч!»

«Рэвалюцыя!» — рыкнуў дзядуля. «Путч! Путч! Путч!» — крычаў у адказ Кумі-Оры.

«Чорт падзяры, — сказаў тата, — гэта адно і тое ж!»

Марціна мовіла: «Калі нехта прыходзіць з салдатамі, закрывае парламент, саджае ў турмы людзей, якія незадаволеныя новымі ладам, і забараняе газетам друкаваць усё, што яны хочуць, то гэта путч. А калі падданыя выганяюць караля прэч, адкрываюць парламент, прызначаюць выбары і выдаюць газеты, то гэта — рэвалюцыя!»

Тата спытаў, адкуль яна даведлася пра такую ахінею. Марціна сказала, што гэта не ахінея. Калі б яна ведала пра гэта яшчэ да экзамена па гісторыі, то атрымала б не «добра», а «выдатна». Тата буркнуў, што пры сустрэчы з новым настаўнікам па гісторыі ён скажа ўсё, што думае на гэты конт. Кумі-Оры быў цалкам згодны з нашым татам.

Дзесьці каля апоўначы Кумі-Оры сказаў, што ён зноў стаміўся, але ні ў якім разе не будзе спаць адзін у пакоі, бо, магчыма, падданыя цікуюць за ім і збіраюцца яго забіць. У лячэнай калясцы таксама ён спаць не можа, бо яна рыпіць і грукоча. Ад гэтага ён можа прачнуцца і спалохацца. Нарэшце ён прыняў рашэнне: «Мы будзём спаць у ложку з адным з фас!»

прачнуўся рана. Нік яшчэ спаў. Я спыніўся каля дзвярэй пакою мамы і Марціны, нічога не пачуў. Але з татавага пакоя чулася двухгалосае храпленне. Я асцярожна прыадчыніў дзверы. У ложку, шчака да шчакі, спалі тата і Агурковы Кароль. Карона ляжала на коўдры, Кароль моцна трымаў яе левай рукою, а тата — правай. Я ціхенька зачыніў дзверы і пайшоў на кухню.

На кухні сядзеў дзядуля, піў малака з парцэлянавага кубка і даядаў крошкі ад пірага.

Я сказаў дзеду: «Тата і Агурчэўскі спяць у ложку разам, як, як...» — язык не паварочваўся сказаць «як». «Як салодкая парачка, напэўна?» — спытаў дзядуля.

Я кіўнуў, а дзядуля цяжка ўздыхнуў.

Я наліў сабе кубак малака, і мы з дзедам падзялілі крошкі. Ён даеў карычневыя, а я — жоўценкія. Пакулы клявалі крошкі, дзядуля ўсё паўтараў: «Цудоўненька... цудоўненька...»

Але калі дзядуля гаворыць «цудоўненька-цудоўненька», гэта азначае адваротнае.

«Ты ж яго на дух не пераносіш?» — спытаў я дзядулю.

«Каго яго?» — спытаў дзед, цудоўна ведаючы, каго я маю на ўвазе.

«Ды гэтага... Лукавіча-Агурчэўскага маю я на ўвазе».

Дзядуля сказаў: «Не».

Тут на кухню прыйшла мама. Яе валасы былі накручаны на бігудзі, а на шчацэ чырваневыя вялікі пісяг. Але не сапраўдны, гэта

«Бывай, Агурковы Кароль»

«Заканчэнне.

Пачатак на стар. 16 (10)

«Прарослыя бульбіны!» — адказаў тата.

«Пра... якія?» — спытала мама. У яе позірку чыгтаўся жак.

Тата сказаў, што шукае клубні з парасткамі, гэта і ёсць прарослая бульба.

Мама адказала, што ў нас толькі свежая бульба, вышэйшага гатунку. Але тата працягваў корпацца ў бульбе.

Мама карцела даведацца, навошта яму спатрэбілася прарослая бульба, і тата ёй растлумачыў, што яна патрэбна яму на сняданак.

«Ты будзеш есці на сняданак бульбу з парасткамі?!» — узрушана закрычаў Нік.

«Пакуль не, — сказаў тата, — кароль Кумі-Оры жадае!»

Нікі падбег да кухоннага пуфа, лёг на жывот і вывудзіў з-пад яго шэсць бульбін з даўжэзнымі парасткамі: «Яны тут з Калыдаў ляжаць! Такія падыдуць?»

Тата сказаў, што самае тое і што гэта вялікае свінства — трымаць бульбу пад рукамінікам, гэта сведчыць пра нашу неахайнасць ва ўсім. Потым ён прабурчэў, што нам трэба паспяшацца і не забываць дажджавікі, у дадатак маме неабходна было запакаваць старую коўдру, дзядулю заправіць падарожны халадзільнік, Марціне пакласці ў багажнік бадмінтон, мне працерці задняе шкло ў машыне, а Ніку дзвярнуць замкі, і не дай Бог мама забудзе востры нож і папяровыя сурвэткі.

«А што будзе рабіць Агурковы Кароль, калі мы паедзем?» — спытаў Нік.

Тата растлумачыў, што Агуркевіча мы возьмем з сабой і ён будзе сядзець у мяне на каленях. І тут я гучна крыкнуў «Не!» і адразу яшчэ раз «Не!». «Тады ён будзе сядзець на каленях у Ніка!» — вырашыў тата. Нік нічога не меў супраць. Але мама растлумачыла, што ў яе на каленях будзе сядзець Нік і ёй не вельмі хочацца, каб зверху яшчэ сядзеў Агуркевіч, яна ж не п'едэстал для брэменскіх музыкаў.

Тата з запытальным позіркам паглядзеў на Марціну. Марціна адмоўна пахітала галавой. Адначасова захітаў галавой і дзядуля. Тата пачаў крычаць на нас. «Хтосьці з вас абавязаны ўзяць Кумі-Оры!» — рыкаў ён. Сам ён яго не можа ўзяць, бо будзе сядзець за стэрном.

«Ён мне не сімпатычны», — прабурчаў дзядуля.

«Ён нібы кавалак цеста!» — сказаў я.

«У мяне Нік будзе сядзець на каленях! Мне дастаткова!» — адмовілася мама.

«Я яго баюся!» — піскнула Марціна.

Тата працягваў крычаць, што мы няўдзячныя, што мы сораму не маем. Ён бегаў туды-сюды паміж ваннай і кухняй, пры тым адначасова мыўся, галіўся і апранаўся. Калі скончыў, ён зыркнуў на нас злымі вачыма і спытаў: «Ну! Хто возьме да сябе на калені Караля?»

Дзядуля, мама, Марціна і я адмоўна захіталі галавамі. Гэта ўвогуле быў першы раз,

калі мы адзінагалосна не падпарадкаваліся тату. Нас гэта вельмі здзівіла, але яшчэ больш здзіўіўся тата.

Ён, белы ад злосці, пабег у свой пакой. Забраў Кумі-Оры, аднёс яго ў гараж і пасадзіў у машыну на задняе сядзенне. Ніку ён сказаў: «Хадзем, Нік, самі паедзем!» На нас ён наўмысна ніводнага разу не зірнуў.

Ад злосці ён так імкліва выехаў з гаража, што левым пярэднім колам наехаў на куст ружаў, а таксама перакуліў гіпсавага гнома і тачку. Ён вылецеў з варот на вуліцу, быццам хацеў выйграць Гран-пры Манака.

Бульбіны з парасткамі вяляліся на стале. Мама сабрала іх, выкінула ў памыйнае вядра і ўпікнула нас, што мы яе не падтрымліваем, што яе любімыя дзіцяці, выцягваючы бульбу з-пад кухоннага пуфа, наносзяць ёй удар у спіну. Потым мама сказала, што цэлы дзень мы можама рабіць, што захочам. Яна пайшла зноў спаць.

Дзядуля пазваніў свайму сябру — «дзубакі Бергеру». Ён дамовіўся з ім пра ранішнюю «пасядзелку» ў кавярні і гульні ў кеглі.

Частка чацвёртая

Велікодны панядзелак без традыцыі. Абвастранне па ўсіх франтах. Пасля гучнай сваркі — ціхі кампраміс.

Я пайшоў у басейн. Мама дала мне грошы, каб я змог купіць на абед у буфете пару сасісак з гарчыцай.

Але я не пайшоў у буфет. Губер Эрх, які таксама ходзіць са мной на плаванне, запрасіў мяне паабедваць у яго дома. Рэч у тым, што на Вялікдзень ён застаўся адзін. Яго бацькі з маленькай сястрычкай паехалі ў падарожжа. Эрх не захацеў выправіцца з імі. Яго бацька, у адрозненне ад нашага, не прытрымліваецца нейкіх традыцый.

Увогуле ў Эрха дома шмат што зусім па-іншаму, чым у нас. Эрху не трэба перапытваць па дзесяць разоў, ці можна яму пайсці ў басейн, ці можна яму схадзіць у кіно, ці можна яму завітаць да сябра. Эрх гаворыць, што ён можа рабіць амаль усё, што жадае. Але яшчэ Эрх кажа, што ў гэтым ёсць свае недахопы: для іх сям'і, безумоўна. Напрыклад, яго мама таксама робіць, што хоча. Часам ёй не хочацца гатаваць, часам не хочацца прасаваць бялізну. Яна мяркуе, што ў Эрха рукі не адваляцца, калі ён разок-другі сам адпрасуе сваю кашулю.

Не ведаю, ці адваляцца рукі ад прасавання кашулі. Я яшчэ ніводнага разу не прасаваў кашулю. І прас я ніколі не трымаў у руках...

Усё роўна ў Эрха незвычайна весела. Яго пакой — гэта Шлафенландыя⁴ і Раздзяўбанія адначасова. На падлозе паўсюль валяюцца і кнігі, і карты, і плаўкі, а зверху яшчэ і падручнікі. На адной сцяне ён намаляваў пастэльнымі алоўкамі фрэску. А на дзвярах аграмаднымі літарамі напісаў: «Уваход для дарослых забаронены!»

Мы прыгатавалі сабе яечню з вядллінай. Потым пайшлі ў кіно на «Аднойчы на Дзікім Захадзе». Потым выпілі па шклянцы «Кока-колы» ў бары «Гоў-гоў», пагулялі ў пін-бол.

У «Гоў-гоў» сядзела Марціна з Бергерам Алексам, там сабралася процьма дзяцей з нашай школы. У «Гоў-гоў» шмат каго можна сустраць з нашай школы. Дарослыя сюды не наведваюцца. Тут стаіць такі вэрхал! Але Марціна і я былі тут упершыню. Тата ніколі не дазваляў нам хадзіць у «Гоў-гоў». Ён кажа, што паходы ў карчму не для дзяцей. Але Марціна даўно не дзіця. А «Гоў-гоў» ніякая не карчма. Там усе п'юць толькі «Колу». Але тата супраць яе таксама. Ён сцвярджае, што яна раз'ядае страўнік. Ва ўсякім разе яму лепш было б, калі б мы пілі толькі самаробныя слівавы кампот. Але наш слівавы кампот гідкі, і жывот потым ад яго круціць.

Мы пайшлі з Марцінай дадому, калі пачало вечарэць. Марціна распавяла мне, што Анні Вестэрман зайздросціць ёй з-за Бергера Алекса, а я распавёў ёй, што палепшыў свой вынік у кролі на адну дзясятую секунды.

Таксама я сказаў, што ёй абавязкова трэба паглядзець «Аднойчы на Дзікім Захадзе». Мы так паразумеліся, што я паабяцаў ёй пазычыць грошы на кіно.

Калі мы прыйшлі дадому, татава машына ўжо стаяла ў гаражы. Мама была на кухні. Яна адбівала шніцалі. Яна так іх дубасіла, што ўвесь стол падскокваў. «Злуецца, бо мы позна вяртаемся дадому!» — прашаптаў я Марціне. Але памыліўся: яна размаўляла з намі абсалютна нармальна. Верагодна, яна злавалася на кагосьці іншага.

Нік быў на верандзе, дзядуля яшчэ не вярнуўся. Тата сядзеў у сваім пакоі, а кароль Кумі-Оры ляжаў у зале на канапе і глядзеў лялечны спектакль па тэлевізары.

Я прайшоў каля яго. Ён сказаў: «Хлёпчык, пафярбуй мяне пазнёгці!» Рухом ён паказаў на свае ногі.

У яго на вялікім пальцы аблупіўся чырвоны лак.

Я сказаў Кумі-Оры: «Мы Фам не слюга!» і пайшоў далей. Я пай-

шоў на веранду, каб даведацца ў Ніка, як прайшло падарожжа. Нік быў вельмі сумны. Ён распавёў, што ў машыне Кумі-Оры зрабілася моташна, бо ён не прызвычаены да аўтападарожжаў. А на лузе сонца напакло яму галаву, і калі яны захацелі паабедваць у прыдарожнай карчме, то гаспадар, убачыўшы Агуркевіча, не пусціў іх, і яны былі вымушаны галоднымі ехаць далей.

«Нік, браточак, — пацікавіўся я, — можа, ты ведаеш, што тата будзе рабіць з гэтым Агуркевічам?»

Нік адказаў: «Тата будзе абараняць яго і спрыяць ва ўсім, каб ён зноў зрабіўся каралём!»

«Зусім з глузду з'ехаў! — сказаў я, а потым дадаў: — Ён сам не верыць у гэта, наш яснавельможны татуся!»

Нік заўпарціўся, закрычаў: «Тата зробіць усё! Тата ўсё можа!»

«Буду апладзіраваць яму адной рукой!» — адказаў я.

Нік вылучыў на мяне свае вочы, бо не ведаў, што гэта азначала. Ды і адкуль ён мог ведаць, гэта быў новы выраз замест «Была ў сабакі хата».

Тут мама паклікала нас вячэраць. Са свайго пакоя выйшаў тата. Ён паклаў сабе на талерку тры бульбіны, шніцаль і зноў знік. Ён заўсёды так робіць, калі злуецца на нас. Кумі-Оры ўзняўся з канапы і пайшоў следам за татам. Потым тата яшчэ выходзіў са свайго пакоя і вяртаўся на кухню.

Мама крыкнула яму наўздагон: «Прарослую бульбу я ў памыйнае вядра выкінула!»

Нейкі час тата прасядзеў на кухні. Потым, раззлаваны, прайшоў праз наш пакой, у руцэ ён нёс прарослыя бульбіны.

У Марціны ад страху відэлец выпаў з рукі.

«Ён сапраўды корпаўся ў памыйным вядры», — прастанала яна.

«Раней яго ад аднаго толькі выгляду памыйнага вядра трэсла!» — сказаў Нік, а потым дадаў: «Ён, напэўна, закаханы ў гэтага Агуркава Караля!»

«У любым выпадку, праз мяне, — цяжка ўздыхнула мама, — ён ні разу не корпаўся ў памыйным вядры!»

Вечарам, калі мы леглі спаць, мама з татам пасварыліся. Яны вельмі гучна сварыліся. У маім пакоі добра было чуваць. Марціна і Нік употайкі дацыбалі да майго пакоя, каб таксама паслухаць.

Мама сказала, што кароль Кумі-Оры мусіць пакінуць наш дом. Якім чынам — ёй усё роўна. Але ў доме яна яго больш не пацерпіць. Тата адказаў, што кароль Кумі-Оры ў любым выпадку застанецца жывы ў нас; ён запатрабаваў, каб мама была ветлівай з ім, гэтага ён патрабаваў і ад нас.

Мама крычала, што тата не дазваляе трымаць дома ні сабакі, ні ката, ні нават марскоў свінкі ці залатоў рыбкі, хоць гэта патрэбна дзецям, а цяпер для сябе ён завёў нейкага агурка-гарбуза!

Тата абураўся, што ніякі гэта не агурок-гарбузок, а вельмі няшчасны кароль, які трапіў у бяду!

Мама не сунімалася, пляваць яна хацела на ўсякіх там каралёў у бядзе!

Тата таксама не сунімаўся, ён крычаў, што ўсяляк будзе падтрымліваць бядовага караля, бо ў яго ёсць сэрца і ён умее спачуваць.

Мама ажно ўскіпела: «Ніякага сэрца ў агурка няма, ніякага спахування! Смех ад гэтага разбірае!» Пасля яна доўга смяялася. Але смех быў не зусім вяслы.

Тут ужо тата зарагатаў, маўляў, яна нічога не разумее, не разумее, якое аграмаднае значэнне мае кароль Кумі-Оры для нашага дома!

Да іх размовы далучыўся дзядуля. Ён супакоіў іх. Тата і мама прыйшлі да кампрамісу. Мы толькі палову слоў расчулі, але галоўнае было зразумела: Кумі-Оры застаецца жывы ў татавым пакоі і не будзе з яго выходзіць. Тата сам будзе клапаціцца пра яго і гатаваць ежу. Прарослую бульбу ён будзе купляць сам. Для мамы і для нас будзе лепш увогле не бачыць Кумі-Оры. Адзінае, пра што яны не дамовіліся, гэта — ці будзе мама прыбіраць татаў пакой.

Перад тым, як вярнуцца да сябе, Марціна сказала: «Калі б гэты Агуркевіч быў агурком з душой, ён бы даўно бясследна знік. Ён што, не заўважае, што гэта з-за яго сварачца?»

Нік не мог дапетрыць. «Дурныя вы, — сказаў ён, — кароль — цудоўная цацка!»

- 1 Сапраўднае імя вядомага амерыканскага баксёра Мухамеда Алі.
- 2 «Чорны кот» (франц.).
- 3 Жаночы нацыянальны касцюм у Аўстрыі, Швейцарыі і паўднёвай Нямеччыне.
- 4 Краіна з нямецкіх казак, дзе жывуць гультай. Літаральна: краіна гультаяватых малпаў.

Пераклад зроблены з выдання: © Christine Nöstlinger, «Wir pfeifen auf den Gurkenkönig»: Gulliver 1254 – Beltz & Gelberg, 2011.

Пераклад з нямецкай мовы Арцём Арашонак